

Midnattsropet

Nr 10-11 • Årg. 19 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

DOP I SERVERINGEN

Heli Pajula döps av Peter Ögren (t.h.) i serveringen i Gnosjö hotell, som under en kort, intensiv tid fick vara ett småländskt väckelsecenter. T.v. Bertil Fredriksson, storfamiljens husfar i Gnosjö. Heli berättar om hur hon fick en levande, personlig tro på Jesus, se sid. 8!

**Många hann vinnas för Gud och döpas
innan storfamiljen lämnade Gnosjö**
Reportage från Forsheda-Gnosjö i detta nr!

□ I februari i år inträffade i Småland en händelse som under året skulle få ganska märkliga följder. Från Stockholm och Nyköping flyttade två familjer ner till Forsheda utanför Värnamo för att starta en barservering och samtidigt evangelisera.

Barserveringen öppnades och massor av folk fick höra Guds ord genom andlig sång och musik och tidningen Midnattsropet. Snart kom också den förste från bygden och ville möta Gud.

□ □ □

Tre månader senare öppnade de en ny matservering två mil därifrån i centrala Gnosjö. Snart började också människor bli frälsta där.

Midnattsropet kommer här med en rapport från det underbara Guds verk som börjat i Småland. Rapporten handlar knappast om någon "kyrklig verksamhet" men väl om en väckelse som följer helt nya färör. Det gäller ett pionjärbete som inte har några traditionella förebilder.

□ □ □

Rapporten handlar om unga människor som gripits av en stark övertygelse om evangeliets absoluta sårart. Som en följd därav startar man egen skolundervisning för barnen. Man flyttar tillsammans för att få ständig församlingssamfund. Men man söker också arbetsgemenskap. Rapporten handlar om människor som fått nytt fotfäste i tillvaron. Det handlar om nya verksamhetsmetoder, om närradiosändningar i Jönköping och om ovanlig gattuevangelisation.

□ □ □

Men det handlar också om motstånd och småskuren intolerans.

På Gnosjö Hotell finns inte längre matservering. Efter ett stridbart beslut inom kommunen, tvingades storfamiljen i Gnosjö stänga hotellet och serveringen och flytta ut.

Men Gud kommer igen. Guds verk går alltid vidare.

Reportage från Forsheda-Gnosjö
MAJ-CHRISTINE ÖGREN

Foto: Per-Arne Imsen, Gustaf Jilkker, Tommy Jacobsson och Peter Ögren.

De jobbar med mat och disk och vinner människor för Gud

-Tänk vad Gud gör i Småland

Det var ingen som hade någon vana vid arbete i servering, när familjerna Fredriksson och Ögren öppnade Forshedabaren. Men snart var de mitt uppe i arbetet, och den ena medhjälparen efter den andra dök upp. Och plötsligt hade man en servering till i Gnosjö, tre mil därifrån!

Det som drev de två familjerna in på ett så dristigt företag var en enda ambition: att få tjäna Gud på heltid, vad man än sysslade med. Att allt skulle leda till människors frälsning. Att människorna skulle ha med sig någonting mer än mat i magen, när de lämnade serveringen. Så blev det också, i högsta grad!

En kall, mörk och vintrig februarikväll anlände vi till Forsheda utanför Värnamo. Vi, det var Ingegerd och jag i en bil full med ungar. Flyttlasset med karlarna hade blivit stående på halva vägen så Ingegerd och jag fick köra före med en av bilarna.

Vi skulle alltså bli smålänningar. Jag som sitter vid skrivmaskinen och min man Peter kommer ifrån dessa trakter, men för Ingegerd var trakten en ny

bekantskap. Huset vi skulle bo i hade jag aldrig någonsin tidigare satt min fot i. Nu gjorde jag stora ögon när vi klev innanför tröskeln. Helt spontant började jag be till Gud om hjälp. Meningen var att vi så småningom skulle öppna en barservering, men just då verkade detta vara en ren utopi. Stället hade stått tomt flera månader och verkade ganska förfallet.

Nåja, vi installerade oss så gott vi

I Forsheda skulle man kunna tala om "köksevangelister", som tjänar Gud inte bara genom väckelsemöten utan också i matlagningen och serverandet. Evangelium letar sig fram på nya vägar till människorna! Här ser vi Gulli Dahlberg och storfamiljens husfar, Peter Ögren, i hektiskt arbete.

Överst t.v. möter vi Maj-Christine Ögren på knä vid bakugnen. Maj-Christine arbetade som journalist på Smålands Folkblad när hon blev frälst, och det är alltså sina småländska hemtrakter hon nu återvänt till och rapporterar om i det här numret av Midnattsropet. — I mitten Katrin Dahlberg i bakningstagen, och nederst Mikael Eliasson, infödd Forshedabo, som upplevde Guds kallelse att sluta skolan och gå in i heltidstjänst tillsammans med storfamiljen. — Ovan Forshedabaren från parkeringen.

kunde med de få prylar vi hade fått ner. Ungarna tyckte förstås det var spännande att utforska alla vinklar och vrår i den stora byggnaden.

Dagarna gick, och vi började fundera över hur vi skulle bära oss åt för att få igång barsserveringen. Ingen av oss hade ju den minsta erfarenhet från något sådant tidigare. Ingegerd och jag ropade till Gud om hjälp varenda kväll. Men så tänkte vi att nu får det bära eller brista, nu måste vi öppna. Vi började med att rusta upp serveringslokalerna och snyggade upp i köket. Peter målade, och vi andra fejade och skurade.

Ja, förresten nu höll jag på att glömma en sak. Vi hade skolkonferens för ett femtiotal personer efter ett par veckor i det nya huset. En underbar konferens då vi fick ny inspiration och nytt mod att ta itu med serveringen.

En lördag i april var det premiär. Då öppnade vi serveringen med öppningserbjudande av olika slag. Undertecknad råkade hamna vid stekbordet. Vilken helg! Det formligen strömmade in folk. Det blev ett enda virrvarr av beställningar och vi sprang som yra höns i köket.

Som tur var fanns Lasse Andersson med familj på plats. De var på väg ner till Grekland, och nu fick Lasse rycka in vid spisen och visa hur man steker entrecote, schnitzel, lövbiff och allt vad det nu var. Med Guds hjälp överlevde vi helgen. Och gästerna var så förstående när de fick vänta på den beställda maten.

Så flyttade Bertil och Ingegerd till Gnosjö. Då hade vi kommit igång med serveringen och fick hjälp av en stab

duktiga flickor som kom tillresande. Katrin Dahlberg kom från Latorp, Sonja Sandvik från Stockholm, Inger Norén kom också från Latorp, och så hade vi ju Heli från Jönköping.

Och så inte att glömma: Mikael! Vår käre broder från Forsheda som fick möta Gud under konferensen vi hade i Jönköping. Detta resulterade i att han slutade gymnasiet, flyttade in i storfamiljen och började arbeta i serveringen.

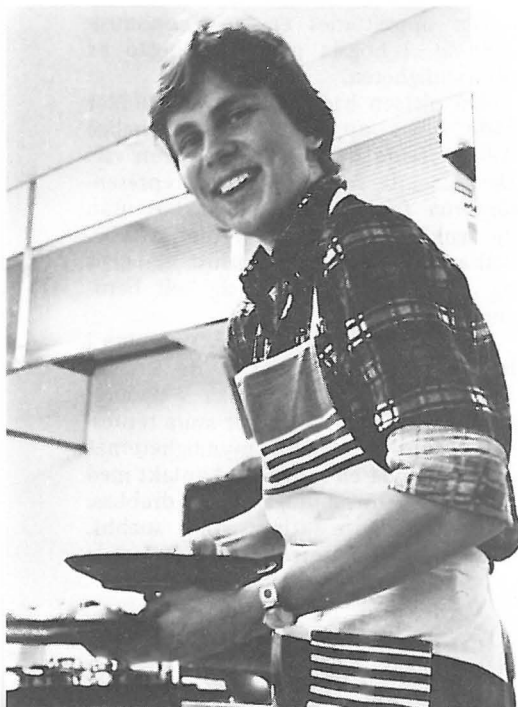
— Ja, jag fick helt andra ideal, så jag var ju tvungen att sluta skolan, säger Mikael. Allt jag hade levt för tidigare var ju helt meningslöst. Bara prylar och prylar. Nej, nu var det Gud jag ville tjäna.

Vi andra blev verkligen förvånade över Mikael's radikala uppbrott. Ingen av oss hade sagt ett ord till honom om att han skulle flytta till oss eller sluta skolan. Så när Mikael, som heter Eliasson i efternamn, kom och så att "nu ska jag sluta skolan" så chockade han oss alla. Men Gud hade kallat honom det var ingen tvekan om att Mikael hade bestämt sej för att följa den kallelsen.

Och nu efteråt så undrar man nur vi skulle klarat oss utan Mikael. Han är som en hustomte hos oss här i Forsheda. Han lagar mat, står i serveringen, är ute med Gert och fiskar (Gert har fiskebåt i Halmstad) och vittnar och samtalar med våra matgäster.

Så kom då semestermånaden juli. Och med den turistströmmen. Serveringen var full med folk från det vi öppnade (nio på morgonen) till dess att vi stängde (nio på kvällen). Vi stod i köket

Forts. på sid 9

Arne Imsen:

Behoven driver Guds folk samman Nu kommer kristna kommuner

I bibeln finns en berättelse som är av central betydelse för förståelsen av en biblisk grundsats. Det är berättelsen om Abrahams uttåg ur Kaldéens land. Vi skulle kunna kalla det som skedde för uttågsrörelsen. Det var en händelse som fick väldiga konsekvenser. Abraham måste bli ensam för att bli många.

Uttåget och isoleringen var nödvändig för fortplantningens skull. Abraham skulle bli fader till inte bara ett utan många folk. Först fick han en egen boskap, därefter en egen familj, sedan ett eget folk och till sist ett eget land. Alltsammans låg i själva utkorelsen.

Nu talar bibeln inte bara om uttågsrörelsen utan också om återtågsrörelsen, som är av annan art, förenad med avsevärt större svårigheter. I återtågsrörelsen är händelserna koncentrerade på en besegrad och bortförd nation, Israels folk. Efter att ha krossats av ett världsrike och bortförts i fångenskap, samlades folket ånyo upp för att återvända till sitt hemland och den öde plats, där templet och murarna en gång stått. Folket fick tillbaka territoriet men templet fick man återuppbygga.

Även på nytestamentlig mark finns uttågsrörelsen och återtågsrörelsen med, den förra på väg ut ur världen och den senare på väg ut ur babylonisk fångenskap. Vad är de sju väckelseappellerna i sändebreven för något om inte signaler till återtåg från hämmande religiös trældom mot urkristen frihet! Appellerna innehåller inget löfte om karismatiska upplevelser men däremot tydliga krav på omvändelse till den trohet mot Guds

ord församlingarna en gång ägt.

Uttåget gäller också statslivet

Appellerna om uttåg får ännu större kraft om vi läser Uppenbarelsebokens sista budskap. Där heter det: "Dragen ut ifrån henne!" Uttåget gäller Babylon. Begreppet syftar på ett världsrike och inkluderar allting i geografiskt, historiskt och religiöst avseende. Ut ur Babylon drar Guds folk i ett andligt uttåg. Men det är också ett politiskt uttåg. Det förefaller vara ett uttåg ur själva statslivet, nödvändigt för att de utvalda över huvud taget skall överleva som människor.

Återtågssignalen väcker frågan om att lämna en fientlig och främmande värld, som man under årens lopp blivit integrerad med. Det måste till ett kraftigare avståndstagande från världen än verbala protester. Själva övertygelsen måste synligt konkretiseras. De andliga erfarenheterna får inte stanna vid episoder eller andliga explosioner. De måste ta gestalt i en synlig rörelse i en bestämd riktning.

När vi nu studerar vad som tilldrog sig under den första församlingens tid, stöter vi på många frågor som är ganska vanskliga att ta upp. Vi har t.ex. mycket suddiga föreställningar om i vad mån t.ex. egendomsgemenskapen, som de första kristna började praktisera, kan vara tillämplig i varje tid, eller om den bara var en engångsföreteelse.

Andra saker diskuterar vi inte. Andedopet, menar vi, har sina klara och entydiga manifestationer i tungotal och uttydning, översvallande glädje, profetia och helbräddagörelse. Det anses självklart höra den nya tidsåldern till. Ändå kan jag inte förstå annat än att begränsa andedopet till dessa enda yttringar är att rycka andedopet ur dess sammanhang. Det är bygga upp ett system på en välsignelse, som är avsedd för något helt annat än bara personlig uppbyggelse.

Då vi läser Apostlagärningarna märker vi att den helige Ande skapade en väldig skärpa i förkunnelsen. Förkunnelsen blev inte bara avslöjande och analyserande utan fick också en profetisk dimension mot framtiden. Den gjorde klart för åhörarna att de själva i icke ringa grad avgjorde vad som skulle komma att ske genom de attityder de intog. Om de omedelbart omvände sig och tog emot Messias skulle vederkvickelsens tider komma ifrån höjden och en förnyelse skulle ske i nationens liv. Om de förblev kvar i sin förstockelse och förhärdelse skulle det få ödesdigra konsekvenser.

Förkunnelsen analyserade det rådande läget. Man lärde sig känna igen samma fientliga makter, som agerat i samband med Jesu död, och de namngavs. Det som en gång ägt rum kom igen i nya former med nya redskap, fastän rollerna och hatet var av samma slag.

Inte långt efter den första pingstdagen, då Anden fallit, kom förföljelsen. Men de som trodde slöt sig tillsammans och utmanade Gud. De bad att Jesus skulle räcka ut sin hand till att utföra under och tecken för att människor skulle bli frälsta.

Tvingades ha allt gemensamt

Då skedde det! I en repetition av pingstdagen skakades platsen och alla som trodde blev uppfyllda av den helige Ande. Och så heter det: "Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt." Genom den dramatiska händelseutvecklingen upprättades en ny ekonomisk ordning, i högsta grad framtingad av nödvändigheten.

Då platsen hade skakats och de åter hade blivit uppfyllda av den helige Ande, visade det sig vem segraren var. Det var inte folkmassan och representanterna för den synliga makten utan de enkla människorna som oförbehållsamt och reservationslöst hängivit sig åt Herren och gjort sig helt beroende av honom.

Hotet utifrån var inget skämt utan i högsta grad verkligt. Om de kristna skulle fortsätta att predika i namnet Jesus skulle de utsättas för svåra represalier från de lagliga myndigheternas sida. Varenda en som hade kontakt med den kristna församlingen skulle drabbas.

Samhällets reaktion kom snabbt. Äldre församlingsmedlemmar förlorade

"I den trånga storfamiljsgemenskapen avgiftas vi materialismens förbannelse. Gud fostrar oss där, inte för att vi skall låsa fast oss i en ny verksamhetsform, utan för att vi skall vidga våra perspektiv. Nu är det dags för en kommun, idealsamhället med levande kristna."

sina officiella pensioner och sitt uppehålle. Många förlorade sina arbeten medan andra förlorade sina ägodelar. En stor del av vännerna valde att sälja vad de ägde.

De var inte överdrivet fromma

Jag undrar om vi har klart för oss den allvarliga situationen. Vi bör inte tro att det var en samling överdrivet fromma människor, som efter ett saligt andedopsmöte handlade så plötsligt givmilt att de lämnade ifrån sig allt vad de ägde. Helt säkert hade det skett något i deras liv, men förmodligen var främsta anledningen att de levde under det eskatologiska trycket, Jesus kommer. Säkert handlade de under mycken panik, oro och desperation, och förmodligen var deras beslut grundat på den rena nödvändigheten.

Jag förväntar mig över att vi aldrig kommer fram till den situationen att vi upplever det eskatologiska trycket så starkt i våra liv. Betänk vår situation i världen! Vi sitter ju på randen till en vulkan som när som helst kan explodera. Ärligt talat så saknar jag något av paniken.

En sak är klar. Om vi ideligen predikar att Jesus kommer och fortsätter att uppträda som om vi alltid skulle bo kvar på jorden, måste det vara något fel i vår inställning. Om vi hävdar att vi skall flytta ifrån världen måste det väl visa sig.

När man skall evakuera är det inte som att åka på semester. Då man skall evakuera gör man det därför att ens liv är hotat. Då får man slänga de dyrbaraste saker ifrån sig och fly.

Många kristna är fortfarande ute och semestrar, bildligt talat. De sitter fort-

farande lika trygga i sina fätöljer och dåsar. De har slagit sig till ro i sina hem med sina ägodelar. De har gripits av djup sömnaktighet. Det enda som upptager sinnet är mardrömmar eller önskedrömmar. Ibland har de mardrömmar, då de ser ryssen komma, då kommunismen hotar lyckan och idyllen.

Dags att sluta drömma!

Andra gånger har de önskedrömmar, och då ser de andeutjutelsen komma. Då lever de upp och vill lägga hela världen under sig. Men det handlar alltid bara om drömmarier.

Den som befinner sig mitt uppe i striden lever i en helt annat realism. Han ängslas inte för kommunismen eller något annat politiskt system, men väl för världssanden, laglöshetens hemlighet och laglöshetens ande.

Om vi läser Apostlagärningarna upptäcker vi att det eskatologiska trycket vilade tungt över församlingarna. Man var orolig över vad judarna och deras rådsherrar skulle ta sig till med. Man var orolig över ockupationsmaktens reaktioner. Men den oerhörda vissheten om Jesu tillkommelse var också orsaken till den rastlösa verksamheten, som gjorde människorna annorlunda.

Jag hävdar att det inte var några särskilt utpräglade helgon som uppträdde under den första tiden, som vi läser om i Apostlagärningarna. Det var människor som i denna speciella kampsituation frivilligt underkastade sig annars otänkbara livsvillkor. När det står om den dagliga utdelningen gällde det inte utspisningen av några speciellt fattiga människor i församlingen. Den dagliga utdelningen hade kommit till därför

Storfamiljsgemenskap — i det här fallet på Blommenhof, som Maranatafolket i september lämnade för att dra vidare till nya fält och uppgifter.

att det var nödvändigt att undantagslöst alla skulle få sitt livsuppehålle tillgodosett, inklusive apostlarna. Frivilligheten innebar i realiteten att församlingens medlemmar även för sitt fysiska välbefinnande gjort sig villkorslöst beroende av församlingen.

Vad är egentligen församlingsliv?

Nu kan vi som lever idag sitta hemma i veckor utan att behöva gå till församlingen. Vi behöver varken ha brödsbrytelse eller kärleksmåltider. Våra bord dukas i våra hem, och varför skall vi inte tacka Gud för det? Ändå är det inte enbart av godo. Kan vi hålla oss borta ifrån gemenskapen i dagar och veckor och ändå överleva, måste det vara ett fundamentalt fel någonstans. Den som väljer att stanna hemma för att påta i sitt trädgårdsland i stället för att gå till församlingens möten, har inte förstått vad församlingsliv är.

Jag blir förtvivlad när jag ibland ser äldre kristna som blir nöjda, bara de får ett söndagsförmiddagsmöte. Samtidigt kan de hålla sig undan i långa perioder, och man vet inte ett dugg om deras andliga hälsa. Varför jag nämner just äldre kristna är naturligtvis därför att det är de som borde vara våra föredömen. De skulle naturligtvis bevisa att ju längre man lever, desto mer beroende blir man av församlingen. Den som kan sitta hemma och pyssla med sitt eget i stället för att ta del av församlingens gemenskap har försatt sig i ett oberoende och lever sitt eget självständiga liv utanför församlingen.

Den materiella nöden som drivkraft

Låt oss nu tänka oss den andra situationen i stället! Vi gör oss helt beroende av församlingen. Vi kommer inte bara för ett bönemöte eller en predikan. Vi måste komma till församlingen för att få frukost och kvällsmat.

Det här var den faktiska situationen för de första kristna. De utgjorde inte en samling överdrivet fromma människor som samlades. De var hungriga och hungrig var den bästa hjälpen att driva dem till församlingen. De utgjorde inga högresta idealister. De var bara hungriga och måste gå.

Alla som hade gjort sig beroende av den dagliga utdelningen kom för att äta.

forts. på sid 20

Hans Brynte förs till häktesbilen, bevakad av vakter och polismän.

HANS BRYNTE satt i somras under skandalartade former anhöllen och häktad i 24 dagar sedan polisen i militär stil slagit till mot Maranatas sommarkonferens, föregivande att man sökte en våldsmän. (I polisens styrka ingick minst 10–15 man och en helikopter!)

I verkligheten var ingripandet mot Brynte en allvarlig varning från myndigheternas sida mot utvecklingen inom Maranata. "Vi kan inte tolerera att ett samfund bildar en stat i staten," sade chefsåklagare Stig L. Age.

Dagen innan anhållandet höll Brynte ett uppmärksammat bibelstudium om rättfärdighet och de reaktioner en kristen kunde förvänta sig skulle följa på ett sant och rättfärdigt liv. Han sade bl.a.:

"Jesus gör klart för sina lärjungar, att skulle de vara hans lärjungar, kunde de inte vara ett med det väsende som finns i tiden." "I själva frälsningen ligger det en upprättelse av människan till att bli en sann individ. Du blir lagen. Du skall vara lagens uppfyllelse i tiden. Ditt och mitt förhållande måste bli att vara en stad på berget."

Så skisserade Brynte upp en radikal kristen hållning i samhället. Därvid pekade han på Jesus.

"I Nasaret var folk så uppretade att de förde Jesus ut till branten för att störta ned honom. Det var inte därför att han hade pratat, utan därför att han hade handlat och bevisat sig vara den levande Gudens Son. När vi handlar och Gud sanktionerar detta, då kommer människorna att se det och bli förargade — eller välsignade och frälsta."

Bibeltexter: App. 2:38-47

Matt. 5:1-20

"Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna."

Jesus gick på jorden som en man i trettioårsåldern. Han kom till sjön, och han kallade till sig lärjungar. "Simon, Andreas — Carl-Georg, Jan, kom och följ mig!" Det lät säkert inte märkvärdigare än så, men på det sättet har vi inte läst Bibeln.

Det här är grundläggande för alla tider. Man vänder om, och man är tillsammans på samma sätt som när Jesus hämtade upp sin skara lärjungar.

Det var inte bara de tolv utan ett hundratal som följde Jesus. Tänk dig en hel skock killar, som liksom utanför tidens sammanhang lunkade omkring, utan att till synes göra någonting vettigt. Det måste ha sett besynnerligt ut.

Men det var brödragemenskapen! Det ligger en hemlighet där. De var utlämnade till en Mästare. De var utlämnade till honom för försörjningen, för sitt andliga väl och för sin tuktan. Utlämnade till den här gemenskapen.

Satans strategi är att isolera människor

De gick bakom ryggen på Jesus och tävlade om vem som var störst och bäst. Precis som du och jag håller på. Det är mänskligt, och Gud har valt att frälsa människor. Men Jesus visste, att om det skulle bli någon fason på de här männen, så måste de få komma tillsammans och avslöja sig, tuktas tillsammans och få undervisning. Alltså kommer under Ordets inflytande.

Du skall inte inbilla dig att samhället är gudligare nu än på Jesu tid. Tvärtom! De konstruktion som samhället har är gudsfiendtlig. Den är till för att slå sönder möjligheterna att tuktas!

Det ligger en satanisk strategi i att isolera människor. Man skall vara en isolerad individ också på arbetsplatsen, isolerad genom maskinerna. Det mest gudomliga som finns är brödragemenskapen. Det är där vi har en chans att ta itu med varandra.

Vi måste komma tillsammans, så vi får råka i luven på varandra, se baksidorna hos varandra och sedan kunna ta varandra i handen, säga "Förlåt" och krypa ned på knä och be till Gud tillsammans.

I stället kommer man i vit skjorta och kostym, är tillsammans bara på söndagen och går tillbaka till sitt arbete och är en liten djävul i arbetslivet. Man lurar och bedrar för att få ha sitt lilla kapital, och sedan kommer man tillbaka nästa söndag och tackar Gud för att man slagit ut den ene eller den andre. Då har man lyckats. Det är hemskt!

Ingen heroisk människa

När Jesus hade kallat lärjungarna, satte han sig ned och undervisade dem och folket. Vi har det i Bergspredikan. Det är verkligen ingen stolt eller stor människa som söker Gud och blir jordens salt. Han är fattig i anden, medveten om sin begränsning och med ett djupt behov av att få mättnad och hjälp. Han gråter över tiden, han gråter över människosläktet, och han gråter över sig själv. Han är verkligen inte heroisk!

Det står inte att han längtar efter tecken och under och känsloupplevelser. Det han hungrar och törstar efter är *rättfärdighet!* Och Jesus säger att en sådan människa skall bli mättad.

Det är självklart att Gud inte har tänkt sig att någon skall tillbe honom och samtidigt ha ett orättfärdigt förhållande till sina medmänniskor. När Gud frälsar dig och mig, så är det meningen att vi skall bli *sanna* individer, i förhållande till varandra, till vår samtid och till våra medmänniskor. Allting är förljuget i tiden. De politiska aktiviteterna, det religiösa livet, hela samvaron är förljugen. Till och med församlings-synen bland de kristna är besmittad. Ingenting av detta kan vi som frälsta ha delaktighet i.

Vi skall vara jordens salt och världens ljus. Det är mer än att tala i tungor. "Ni skall inte mena att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna", säger Jesus. "Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda."

I själva frälsningen ligger det en upprättelse av människan till att bli en sann individ. *Du blir lagen!* Du skall vara lagens uppfyllelse i tiden. Ditt och mitt förhållande till samtiden måste bli att vara en stad på berget!

Utanför allt som kan styra oss

När Jesus kallar lärjungar, så tar han dem ut ur tiden. De fick bryta upp från sina arbeten, från sitt fiskafänge, från tullen och från alla andra sammanhang.

Så kom de ut till Jesus. De var lösryckta från alla omständigheter och påbud som kunde styra dem. De var totalt utanför allt. Då hade Gud möjlighet att skola dem.

Varför var det nödvändigt? Det är självklart, att om du och jag sitter kvar vid avgudatemplen, vid altarna och tillber det som tillhör den här tiden, så kan vi inte tjäna den levande Guden. Vi måste ut ur de sammanhangen, för att Gud skall få grepp om oss.

Jag kan inte inse att du och jag skulle vara förmer än lärjungarna. Behövde de gå ut ur sammanhangen på den tiden, ett par årtionden efter Jesu födelse, så behöver vi göra det tio, hundra, tusen gånger mer i dag. Vi fattar inte hur utanför vi behöver vara för att överhuvudtaget ha en chans att lyckas leva som kristna!

EN STAD på berget

Predikan av Hans Brynte

Men i dag är resonemanget att vi skall vara insyltade i världen. Gud skall i den här tiden lyckas med det han inte kunde göra med de första lärjungarna! Vilken förförisk filosofi! Lärjungarna behövde komma ut ur tiden, men vi skall sitta kvar. Vi skall klara det. Och ändå var det Jesus själv som kallade dem ut och gav det detta fruktansvärda budskap!

En kvalité som distanserat världen

Vilken avklädning i Bergspredikan! "Saliga är de som är fattiga i anden." Vilken beskrivning av de människor som skall besitta jorden! Så talar han om för dem att "saliga är de som får lida för rättfärdighets skull", och att de skall vara en stad på berget.

Hela världen är full av människor som kallar sig kristna. I Nya Testamentet läser vi om dem som kunde berömma sig av lagen ända ut i fingerpetsarna. De var de absolut finaste människorna. De hade suttit med i synagogorna och fått den bästa undervisningen, kunskapen och moralen. Ändå förkastade Jesus dem och sade: "Om er rättfärdighet inte övergår de skriftlärdes och fariseernas, så skall ni inte komma in i himmelriket."

Jesus gör klart för oss att vi fullständigt måste distansera oss från världen. Vi måste ha en annan kvalité! Det handlar inte om det yttre beteendemönstret eller kunskapen. Det måste till en annan rättfärdighet, en som inte har med vanlig uppfostran att göra. Det är den rättfärdighet som Gud ger oss och det Gud gör genom oss!

Gud har sagt åt oss att sätta oss ned till undervisning och fostras samman i brödragemenskapen. Det handlar om livsförmedlande undervisning till människor som hungrar och törstar efter någonting radikalt nytt. Det är människor som är medvetna om sin skuld och sina brister och som kommer fram till Jesus. "Men om vi bekänner våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och

renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh. 1:9) Om vi säger oss ha gemenskap med honom, så har vi naturligtvis också gemenskap med varandra!

Gemenskap

Det är behovets barn som lever i uppriktighet till varandra, i en intensiv gemenskap, där man inte kan gömma sig själv. Så får man ta itu med problemen. Och din och min gudstjänst måste vara att gå till de nödställda! "En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse." (Jak. 1:27) Om vi inte går till de nödställda, så når vi inte över de skriftlärdes rättfärdighet!

De skriftlärdade hade det yttre beteendemönstret. De hade allt, men de såg inte den som låg utanför tempelporten. Han fick hungra. Han fick gå. För det yttre skenets skull kunde man förstås ha en liten hjälpverksamhet, men det var ingenting som berörde de skriftlärdes eget levnadssätt. Man ville ha sitt liv distanserat från de nödställda.

Men Jesus levde tillsammans med och var ett med det som ingenting var! Med de utslagna och sargade, som världen föraktade, satt Jesus och åt. Dem var han tillsammans med och undervisade. Det är Guds rättfärdighet!

Vi måste ha andra källor och resurser

Jag skulle vilja peka på situationen i Sverige i dag. Varje dag måste det dö människor för att vi skall kunna ha vår kultur, och ingen protesterar eller visar på en annan väg! Vi är med och skördar liv för att behålla den standard vi har. Går inte församlingen ned till dessa nödlidande människor, då har vi delaktighet i fariseernas rättfärdighet och ingen del i himmelriket!

Jesus gör klart för lärjungarna, att skall de vara hans lärjungar, kan de inte vara ett med det väsende och det som finns i tiden. De måste vara människor av andra kvaliteer, med andra källor och en annan försörjning. Vi kan inte utnyttja resurser som världen har. Det är ingenting annat än stulna pengar, blodspengar, mordarpengar! Det är alltid någon som får offras för vår rikedom. Människor får dyrt betala med sitt blod.

Med vi måste bli rättfärdigheten på jorden, en stad på höjden där rättfärdighet bor. Den människa som den levande Guden får forma, är förvandlad och förnyad. Då lyser det någonting annat ur människans ögon än stolthet och hårdhet. Det är en ödmjuk människa som fattar, att om hon inte får ha Guds nåd över sig, så är det ute med henne.

En sådan individ skyndar ut till de nödställda och till dem som lider. Han kan inte se församlingen, syskonen lida. Han vänder ut och in på fickorna och tömmer ut allt vad han har och säger: "Bara de har det bra!" Det är den kvalitén som lyser på ett alldeles särskilt sätt, och då säger folk: "Tänk så fattig han är — men vilken rik människa!" Då ser man med avund på den personen.

Skaka om bygd efter bygd

Du och jag får vara med och bli nya personligheter — av bara nåd! Detta är någonting som Gud har gjort möjligt i frälsningsverket. Men vi måste ta till oss hela Guds ordet om vad Gud vill med församlingen. Det räcker inte med en vanlig frikyrkoundervisning om omvändelse och tro. Det kan föda till liv, men skall det bli bestående resultat, måste du ha hela ordet, hela sanningen, hela livet! Vi måste ha apostlarnas liv! Vi måste ha profeternas liv! Vi måste ha Jesu liv!

Gud vill ha dig in i detta, så att hela du lever och Ordet lever i dig och ständigt är ett vittnesbörd. Då kan du varje sekund förmedla detta budskap utan att vara styrd av dina känslor. Du blir en stad på berget, en stad som har byggts på en klippa. Det kan blåsa och storma, och när dammet har lagt sig och det har blåst färdigt, står staden kvar! Ljuset är inte under skäppan utan i ljusstaken. Då alla filosofiska ideer är utbrända och alla modeströmningar har blommat ut, då står Guds ord kvar!

Människorna kommer inte att tro på oss, om vi gör oss delaktiga i den skuld som kyrkan och världen har. Men i den stund vi personifierar någonting annat, då kommer människorna, för de längtar efter rättfärdighet. Tar vi på allvar itu med de här sakerna, så skakar vi bygd efter bygd. Ändå vill vi inte gå den här vägen!

forts. på sid 18

Här sitter Heli med storfamiljens vakthund Eto utanför Forsheda-baren. För några månader sedan brukade hon riva ned Maranata-affischerna i Jönköping. Nu är hon själv en av "köksevangelisterna" i Forsheda — frälst, döpt och andedöpt och i heltids-tjänst för Jesus Kristus.

*Heli från Forsheda,
döpt och andedöpt*

- Jag blev så lycklig

En kväll bestämde hon sig för att nu skulle det ske. Hon sökte upp en flicka som redan var frälst, och de började bedja tillsammans. Från den stunden var det som om allt blev annorlunda.

En kväll blev hon andedöpt. När hon låg på knä och bad, var det plötsligt som om en ström gick genom henne, och hon började prisa Gud på ett nytt språk. "Jag blev så lycklig!"

En helt vanlig dag så kom Heli rusande med andan i halsen. Heli brukar oftast vara mycket lugn och sansad så det var faktiskt underligt att hon kom farande på det viset. Men så kom förklaringen:

— Nu har det hänt, jag har pratat på det där konstiga språket och jag känner mej så lycklig, ja, salig kan man säga! Heli hade blivit andedöpt! Det blev tacksägelsen i Forsheda den kvällen.

Heli Pajula har bott i Forsheda nästan från allra första början. När hon kom så var det med blandade känslor. Hon längtade nog efter Gud, men samtidigt var hon väldigt skeptisk eftersom hon hade sett så mycket tråkig religion.

— Ja, jag tyckte kristna var ena riktiga torrisar, berättar hon. Jag hade väl gått på lite möten hemma i Jönköping, men det var verkligen inget att

ha. Dom bara satt där och såg ut att ha förfärligt tråkigt. Man fick aldrig någon längtan att möta deras Gud. Fast samtidigt förstod jag att Gud fanns och att det enda meningsfulla var ett liv i gemenskap med Honom. Men inte visste jag hur jag skulle finna Honom.

Om Maranata tyckte Heli inte. Hon brukade roa sej med att klottra på eller riva ner Maranatas affischer när de hade möte i Jönköping.

— Fast det fick jag lov att sluta med sedan jag avslöjats av Bertil Fredriksson. Han tog mej på bar gärning en gång och då blev det inte nådigt. Då skulle jag bara ha vetat att jag så småningom skulle hamna i samma storfamilj som Bertil och hans familj. Men hur det nu var så drogs jag till Maranatas möten. Det var glädje och spontanitet och det kunde ju hända nästan vad som helst på mötena. Det verkade som om de verkligen hade upplevt något. Och en dag fick jag läsa i tidningen att man varit inne på systemet i Jönköping för att demonstrera mot sprithanteringen.

— Dom var så modiga tyckte jag, och jag förstod att Gud måste vara en verklighet för dem. Då var jag ganska "less" på allting. Skolan var helt meningslös för mej så den slutade jag. Sedan fick jag några ströarbeten genom AMS. Men allt var så meningslöst.

På nytt språk

Hur det var så började Heli gå på Maranatomöten allt oftare. Hon såg att dessa ungdomar hade något som hon innerst inne längtade efter. Hon lärde också känna en hel del av ungdomarna och så flyttade hon till storfamiljen i Forsheda. Hon hade inte mött Gud på något radikalt sätt, men hon längtade av hela sitt hjärta efter att göra det:

— Jag såg att flickorna hade något som jag saknade. Det var så roligt att arbeta tillsammans med dem och leva tillsammans med dem. Fast samtidigt var man ju lite utanför eftersom jag inte kände deras Gud.

— Men så en kväll bestämde jag mej för att nu måste det ske. Så jag gick in till en av flickorna och vi bad tillsammans att Jesus verkligen skulle ta hand om mitt liv. Och jag vet att Han gjorde det från den stunden.

— Från den dagen var det som om allt blev annorlunda. Sakta men säkert började jag förvandlas, och jag fick en helt annan inställning till saker och ting. Och efter ett underbart väckelsemöte i Gnosjö, då flera människor blev frälsta, kunde jag äntligen slänga cigaretterna som jag varit bunden vid så länge. Det hade Gud talat till mej om väldigt länge, men det var svårt för mej att sluta.

Men hur gick det till när Heli blev andedöpt då? Ja, det var alltigenom en ganska odramatisk händelse. Så här berättar hon:

forts. nästa sida

Gert, nyss hemkommen från en tur med sin fiskebåt. Här står han och klarar ut näten före nästa fisketur. Tack vare Gerts insats kan storfamiljerna runt om i landet klara en stor del av sina matbehov till ett minimum av omkostnader. Så kan andra medel frigöras för missionen.

forts. från föreg. sida

— Vi hade bönemöte hemma i Forsgheda. Alla ville verkligen söka Gud och få mer av Honom. I Gnosjö hade det hänt så mycket, och vi kände oss nästan lite utanför händelseförloppet här i Forsgheda. Så vi böjde knä och började be. Så började några av oss bedja på ett sätt som jag aldrig tidigare hört. Först reagerade jag nästan negativt, men så började jag själv tacka Gud och då fick jag plötsligt uppleva hur det gick som en ström genom mej och så fick jag prisa Gud på det där nya språket.

— Jag blev så lycklig. För jag förstod att det var detta som jag så väl behövde för att klara av att vandra med Jesus i framtiden. Jag arbetar i serveringen och i köket. Det är så viktigt att man är fylld med Guds kraft när man ska samtala med människor som kommer hit. Och lika viktigt är det ju att ha Gud även i köket så att maten smakar bra. Jag är ju inget proffs på att laga mat, och har fått lära mej allt från början. Men det har varit en lärorik tid som jag är tack-sam över.

forts. från sid 3

TÄNK VAD GUD GÖR

från tidiga morgonen till sena kvällen, ingen undantagen. Och folk kom från när och fjärran. Det viktigaste var inte att de fick något i magen. Nej, det viktigaste var att de fick Guds ord med sej på vägen.

Musiken strömmade ut från högtalarna, Midnattsropet låg på varje bord. Hundratals, ja, tusentals människor tog del av budskapet. De stannade upp, frågade och undrade: vad är detta egentligen? Det är något särskilt med det här stället, det känns annorlunda, var en kommentar som vi ofta fick höra. Och fortfarande får höra.

En kväll kom en ung långtradar-chaufför och frågade om han inte kunde få köpa en skiva av oss. Han hade aldrig tidigare hört väckelsesånger eller varit på väckelsemöte, men nu hade hans hjärta rörts. Peter samtalade med honom i flera timmar. Och det händer

ofta att människor talar med oss om det eviga livet, om Jesus och vår tro. Vi slet som djur, det ska ärligt erkännas. Men visst var det vårt slitet.

När juli var över och vi började känna oss som normala människor igen, började vi med regelbundna möten i Gnosjö. Och människor blev frälsta. Vi upplevde att det var frukten av vårt slit i serveringarna i Forsgheda och Gnosjö. Men det här är ju bara början. Fortfarande kommer det mycket folk till oss. Varje kväll kommer långtradarchaufförer som lärt sej uppskatta våra varma mackor och vår "ägg och bacon". Ja, vi har förstås annan mat också, men detta är typisk "långtradar-mat" det har vi lärt oss.

Nu har Ase Thörnqvist kommit hit till oss också. Hon har liksom vi andra också upplevt en underbar förnyelse från Gud. Nu går det inte att stå med en fot i världen, nej, nu är det bara att gå rakt fram på trons väg. Ase kan vittna om en uppgörelse med Gud som fick konsekvenser för hela hennes unga liv. När hon fick se Guds makt alldeles inpå sej var det bara att kapitulera och öppna sej för den Helige Ande. Nu vill hon inget hellre än vittna för människor om sin tro, och det får hon rika tillfällen till när hon står i kassan på Forsghedabaren.

Serveringen blev möteslokal

En kväll hade vi ett sällskap som abonnerat serveringen. Då tog flickorna gitarrerna och frågade om de fick sjunga en sång. Och det fick de. Behöver jag säga att det blev en total seger? Efteråt, när vi andra kom hem från närradiosändningen i Jönköping, möttes vi av jublande flickor som gick runt hela serveringen och sjöng segersånger. Allt medan disk och städning stod och väntade. När Guds Ande faller så kommer disk och sånt i andra hand. Det har vi verkligen fått erfara.

Fast vi har haft en del problem också. Fönsterrutor har slagits sönder och det har varit lite bråk i serveringen. Men detta är ingenting mot allt det positiva vi fått uppleva den här sommaren och hösten. Lite motgångar måste vi ju också ta.

I somras började vi också med närradiosändningar i Jönköping. Först två timmar, och nu är det utökat till fyra. Ett fantastiskt tillfälle att nå ut med budskapet. Och vi har verkligen fått gensvar på programmen. Till detta återkommer vi.

Hoppas vi har kunnat presentera oss här i Forsgheda. Välkommen hit förresten, men framför allt, be till Gud för oss. Än är det inte bestämt om vi får behålla huset eller inte. Vi önskar förstås att vi får behålla det. För var ska alla "våra" långtradarchaufförer äta sina varma mackor någonstans, och var ska de nås av budskapet om frälsning?

GNOSJÖ HOTELL

En kort intensiv skördetid...

"Skördens tid är kort." När detta skrivs, har storfamiljen just utrymt Gnosjö hotell. Tiden där blev en kort men oerhört intensiv tid av väckelse. Människor från orten blev frälsta och lösta, bl.a. några från ett bostadsområde, som storfamiljen hade upplevt särskild nöd för och lagt fram i bön.

Ingen av storfamiljsmedlemmarna i Forsheda och Gnosjö kommer att glömma den dagen då vi "inspekterade" hotellet. Vilken dröm! Ett stort hus med massor av rum mitt i centrala Gnosjö. När vi gick runt och tittade med ägaren, så drabbades vi alla av samma tanke: "För bra för att vara sant!"

Men så när vi kom ned i stora rummet på nedre botten, så började vi prisa Gud för att han har gett oss stället, och inom en månad hade vi flyttat dit!

Bertil Fredriksson hälsar välkommen till Gnosjö Hotell, dit storfamiljen just flyttat in (i maj). Hit sökte sig under de kommande månaderna inte bara hungriga matgäster, utan också människor som längtade efter frälsning. Gnosjö Hotell blev ett väckelsecenter, där Guds härlighet uppenbarade sig!

Här fann många en öppen dörr till frälsning!

Nu efteråt kan vi se Guds mäktiga hand i allt. Alla människor som blivit frälsta och alla som nåtts av budskapet genom serveringen i hotellet. Det är helt fantastiskt. Vi hade inte bott länge i Gnosjö förrän vi fick särskild nöd för ett stort bostadsområde. Där bor massor av människor i verklig nöd. Karlarna gick dit en dag och utbad sej själar av Gud. Vi tyckte dom var lite väl överdrivna, men nu efteråt ser vi att den bönen verkligen blev besvarad. Och vi har fått ett verkligt bevis på att det som löses på jorden också löses i himmelen.

Den dagen vi invaderade Gnosjö hotell gjorde Gnosjöborna stora ögon, särskilt kommungubbarna. Gnosjö hotell har nämligen varit kommunens lilla sorgebarn. Ägarna har förgäves för-

sökt hitta köpare till hotellet eftersom kommunen inte varit intresserad. Nu minsann fick kommungubbarna en väldig fart. Det blev extra sammanträde och helt plötsligt bestämde man sej för att köpa hotellet mitt framför ögonen på maranatafolket. Men inte gjorde det oss någonting. Vi bor här den tid Gud vill att vi ska bo här. Sedan skuddar vi stoftet av oss och fortsätter.

Öppnade servering efter mycket motstånd

En lördag i början av juli så öppnade vi servering i Gnosjö. Efter mycket kamp och motstånd. Kampen och motståndet stod systrarna för. Vi tyckte nämligen att vi hade fullt upp med

Ett stort hus mitt i centrala Gnosjö var platsen som Gud hade i beredskap åt sitt folk för en kort men intensiv väckelseperiod.

serveringen i Forsheda. Så vi systrar mobiliserade allt motstånd för att hindra dessa som vi tyckte vansinniga idéer. Nu efteråt ser vi att bröderna hade rätt...

Dagarna innan vi hade bestämt oss, kom Gunhild Herstad som en skänk från ovan. Så när vi äntligen hade bestämt oss för att i tro öppna serveringen så kom alltså de efterlängtnade medhjälparna. Första dagen kom det en förfärlig massa folk. Bertil Fredriksson hade tre stekpannor framför sej och stekte schnitzel för brinnande livet. Och människorna som kom var glada och tacksamma för att Gnosjö äntligen fått ett så efterlängtat matställe. Otaliga kontakter knöts och alla våra nyfrälsta syskon kom just genom serveringen att lära känna oss.

Kort men intensiv väckelseperiod

Varje söndag samlades vi till väckelsemöte och det var på ett sådant enkelt möte som flera kom till tro. Och det var just människor som kom från det bostadsområde som karlarna bett till Gud för! Och så förvandlades Gnosjö hotell till ett väckelsecenter. Lovsång och jubel hördes dagarna i ända. Folk på gatan vände sig förundrade om när de hörde lovsången och jublet genom de öppna fönstren. Alla som bor i storfamiljen fick verkligen uppleva förnyelse som ingen kunnat drömma om, och allt hände under några korta intensiva dagar.

Första veckan i oktober var det dags för bibelvecka i Gnosjö. Det blev mangrann uppslutning från storfamiljen i Forsheda och man gick man ur huse för att tre gånger dagligen sitta ner och lyssna till Guds ord. Två unga män fick möta Gud till frälsning. Torbjörn Helmer och Berno Widén gästade oss hela veckan. Så kom Hans och Greta Brynte, Folke och Majken Jacobsson för att vara med avslutningshelgen då vi fick ha riktiga segermöten.

På fredagen demonstrerade vi på systembolaget i Gislaved. En demonstration som fick genklang i hela Småland. Ett polisuppbåd utan dess like inkallades för att med våldsamma metoder gripa demonstranterna och sätta dem i finkan. Där fortsatte lovsången till nio på kvällen... Radio Maranata i Jönköping har dokument från hela aktionen. Och vi återkommer till den.

Fantastisk gemenskap

När vi flyttade till Gnosjö så var det alltså Ingegerd och Bertil Fredriksson som flyttade in tillsammans med en nyfrälst familj från Gnosjö, Siv och Georg Helin (vi hade förresten vigsel i Forsheda för Siv och Georg bara någon månad tidigare). Syskon som vi uppskattar av hela vårt hjärta och som smält in i gemenskapen på ett fantastiskt sätt. Här bor också Inger som blivit frälst på

I maj var Gnosjö platsen för en veckas tältmöten, och serveringen invaderades av vänner från när och fjärran. I vanliga fall fylls den av "vanliga" matgäster — som i många fall blivit frälsningskandidater!

ett väckelsemöte i Gnosjö och Kari som blev frälst på samma möte.

Så helt plötsligt så fick vi "tillökning" ända från Norrland. Det var Annette Näsholm som kom neddimpan. Hon hade hört talas om storfamiljen och ville flytta hit. Och hon var förstas välkommen. Så fick vi fylla dopgraven med vatten och så döpte vi Annette till Kristus i ett möte i Jönköping.

Här bor också Gulli Dahlberg och Monica Sikström, stadiga norrlänningar

Monica Sikström är en av de norrländskor som hittat vägen ned till Småland och tjänsten i storfamiljens servering.

som haft sin tjänst vid spisen i Gnosjö. Karin Setterman som undervisar i Pilgrimsskolan, men också hjälper till i serveringen. Ritva Salinen flyttade till Gnosjö för några månader sedan och hennes uppbrott från värlavlonat arbete är bara det en lång berättelse i sej själv. Ritva är finsktalande också och det har passerat väldigt bra eftersom flera finska bröder har blivit frälsta.

Serveringen måste stänga

Vistelsen i Gnosjö har varit kort men intensiv. I skrivande stund verkar det som om man ögonblickligen måste stänga serveringen och vara ute ur huset inom tre månader. Detta enligt kommunens sista beslut. Mycket underligt eftersom huset säkerligen kommer att stå tomt i många år till. Men det är en skara förnyade syskon med många lärdomar rikare som drar ifrån Gnosjö till nästa plats där Gud vill ha dem. Och ett vittnesbörd lämnar man efter sej som Gnosjöborna nog sent ska glömma. Men är inte Ingegerd, husmor i huset, orolig för framtiden när man måste bo på så här lösa volymer?

— Nej, inte alls, tvärtom. Gud har aldrig lovat oss att vi ska veta vad som ska hända oss. Vi får inte ens veta något om morgondagen. Men Han är trofast och Han värdar sej om var och en. Jag vet att Han har en plats i beredskap för oss! Nu gäller det bara för oss att fördjupa oss i Guds ord och vandra vidare. Vi har ju bara börjat ana vad Gud har i beredskap för oss.

Storfamiljen i Gnosjö genom Maj-Christine

Uppbrott från förljugna idyller

Vi är pionjärer och måste leva som SOLDATKVINNOR

Ingegerd Fredriksson, fembarnsmamma, bor i storfamiljen i Gnosjö tillsammans med sin man Bertil. I sitt stilla sinne undrar man hur Ingegerd hinner med allt. Hon är på minst fem ställen samtidigt . . . Ömsom ser man henne stå vid spisen och förbereda dagens rätt som Gnosjöborna verkligen lärt sig uppskatta, ömsom ser man henne samtala med någon som behöver tröst och uppmuntran eller också sitter hon i soffan och ger Karl-Oskar (1 mån.) mat. Hur orkar hon? När vi ställer den frågan tittar hon allvarligt på mej innan hon svarar:

— Ja, det undrar jag också ibland. Men har man fått möta Gud radikalt och vill tjäna honom av hela sitt hjärta så ger han kraft. Och det är inte bara tomma ord. Jag har verkligen fått erfara detta och det har blivit till revolution på varenda område i mitt liv.

Och så berättar Ingegerd sin märkliga berättelse om hur en helt vanlig husmor hemma i sin vardag fick möta Gud. Det märkliga var att Ingegerd då TRODDE hon hade ett rätt förhållande till Gud. Men när Guds Ande började tala till henne, förstod hon att hennes gudsförhållande var långt ifrån det Gud ville att det skulle vara. Men Ingegerd får själv berätta.

Började längta efter bibeln

— Ja, alltihopa är så stor nåd. Att Gud i sin nåd började tala till mej är ett stort under. Egentligen var jag ju frälst, tillhörde församlingen, bodde i storfamilj och tyckte väl att allting var som det skulle vara. Men så en kväll så låg jag och läste en veckotidning (nu skulle det aldrig falla mej in och läsa en profan veckotidning). Helt plötsligt fick jag en väldig längtan att läsa bibeln. Så fick jag upp bibelordet "vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ."

— Det bibelordet hade jag ju läst hundratals gånger innan, men nu drab-

INGEGERD FREDRIKSSON är mamma till fem barn, bor i storfamiljen och arbetar i serveringen i Gnosjö.

— Det är viktigt att vi Maranata-kvinnor håller en rak och radikal väckelselinje, säger hon i den här intervjun för Maj-Christine Ögren.

— Vi måste förstå att vi är pionjärer och därför leva som sådana. Vi får ge upp tanken på små idylliska hem med allt perfekt välordnat och i stället koncentrera oss på att leda våra barn och våra familjer in på trons väg.

En ny kvinnorörelse har startat! Och den har börjat i och med storfamiljerna.

bade det mej med en sådan kraft att jag sjönk ned på knä helt förkrossad inför Guds ansikte. Och helt plötsligt insåg jag att jag höll på att förfela hela mitt liv.

Såg livet i blixtbelysning

— Vad levde jag för egentligen? Hur fungerade mitt böneliv, min bibelläsning? Fick Gud någonsin tillfälle att uppenbara sin vilja för mej? Vad gav jag mina barn, hur var förhållandet till min man? Förhållandet till det jordiska? På var- enda område kände jag hur jag fick ge vika inför Guds Ande. Jag kände mej nästan död. Och det hade jag väl varit också.

Från den punkten började Gud om från början med mitt liv. Jag fick göra helomvändning. Jag tyckte att jag hade levt för Gud, men hade levt för jord och värld. Jag började läsa Bibeln på ett helt nytt sätt och fick uppleva hur Gud talade till mej personligen på varenda rad. Mitt böneliv blev helt plötsligt ett intimt förhållande till min Skapare där jag kunde göra allting kunnigt inför Honom och där jag också fick se hur han grep in.

— Och så började jag läsa Watchman Nees böcker och jag bara längtade efter mera och mera av Gud.

Praktiska konsekvenser

Ingegerds berättelse är smått fantastisk. Men vi kunde inte låta bli att undra om den verkligen fick några praktiska konsekvenser för hennes fortsatta liv?

— Ja, det fick det verkligen. Förhållandet till mina barn blev annorlunda. Jag började tänka på vad jag matade dem med. TV:n blev något som verkligen fick ge vika. Och just detta tycker jag är så oerhört allvarligt. Vi mödrar måste verkligen besinna oss. Guds Ande förbjuder mej helt enkelt att sätta mina barn framför en TV varenda kväll! Så enkelt är det. Här måste vi mammor verkligen hålla en rak och radikal linje. Vi måste så Guds ord i barnens hjärtan. Och framför allt bedja för dem. Ska de se ett program så måste man vara med och titta. Och det ska verkligen höra till undantagen att barnen får se på TV.

— En mor har helt enkelt en förbönstjänst för sina barn! Vill hon ha dem bevarade så måste hon tillbringa timmar på knä inför Gud. Det har hänt att jag har fått lämna både disk och tvätt någon timme för att ta den tiden och bedja för mina barn. Så fort jag gör avkall på mitt böneliv märker jag hur Satan får in en kil.

— Mitt intresse för det rent jordiska fick också ge vika. Har vi mat och kläder så ska vi nöja oss därmed, säger Paulus, och helt plötsligt förstod jag vad han menade. Vi ska inte springa i affärer och varuhus och gynna kommersialismen. "Gören edra önskningar kunniga inför

Gud" står det. Vi måste på allvar praktisera detta. Som kvinna har man väl ett särskilt ansvar för det jordiska, särskilt när man har barn, men det intresset tar lätt överhanden och då har vi verkligen hamnat i en fälla.

— Och plötsligt såg jag också min förbönstjänst för min man. Vi kvinnor måste stödja våra män och det gör vi bäst med bön, bön och åter bön. Nu menar jag inte att sucka till Gud då och då under dagens lopp utan verkligen ta sej tid och böja knä.

— I den här sekulariserade tiden är det viktigt att vi Maranatakvinnor håller en rak och radikal väckelselinje. Vi får sluta att plöttra bort oss i en massa oväsentligheter. Nu måste vi förstå att vi är pionjärer och leva som sådana också. Det måste bli skärpning på det här området. Det är så lätt att vi smälter samman men den här tidsåldern och dess sätt att tänka. Gud har kallat oss till en banbrytande uppgift här i tiden och det gäller verkligen att förstå det. Vi har en uppgift i Guds verk: att föra in vår familj i de djupa andliga skattkammarna. Men det betyder naturligtvis att vi själva får möta Gud så radikalt att vi ger upp allt annat.

Gud vill ha soldatkvinnor!

— Här upplever jag att det brister i våra led. Vi kvinnor måste ha en andlig och ideologisk grund att stå på. Vi får ge upp tanken på små idylliska hem med allt perfekt välordnat och istället koncentrera oss på att rycka våra barn ur elden. Vi får sluta med gnäll och negativt tänkande och lära oss se på Jesus och ta steg i tro till Honom varje dag. Vi får be att Han leder i minsta detalj. Vi måste lära oss hålla samman, öppna oss för varandra och hjälpa varandra så vi kan gå framåt tillsammans på trons väg.

— Men alltihop är en fråga om mitt personliga Gudsförhållande. Böj dina knän, tillbringa timmar inför Guds ansikte och ge dej inte förrän du för möta Honom som ger liv och liv igen!

Ingegerd menar att hon inte klarat den uppgift hon står i om hon inte hade Guds personliga hjälp för varje stund. I Gnosjö där Ingegerd för tillfället bor har många nyfrälsta flyttat in i storfamiljen. Och hela huset sjuder av liv. Men man har också stött på en del svårigheter.

— Ja, det har varit en kamp, men inte mot kött och blod, menar Ingegerd. När vi skulle ha bibelvecka här hade vi bönevakt. Så fort en timme på dygnet stod obehagat fick en nyfrälst flicka problem. Så jag vet att bönen har en väldig makt.

Men hur hinner du med att be till Gud? Du har ju fem barn att ta hand om.

— Tar man sej tid så får man faktiskt till och med se hur Gud välsignar tiden. Och man får ju prioritera det viktigaste!

□ Sju maranataföräldrar från Stockholm, Örebro och Värnamo-trakten har vänt sig till Europarådets kommission för de mänskliga fri- och rättigheterna med en begäran att kommissionen skall undersöka förhållandena som uppstått i Sverige i och med det nya agaförbudet. Föräldrarna begär att lagen om förbud mot aga skall anses oförenlig med konventionen om de mänskliga fri- och rättigheterna. Föräldrarna är starkt kritiska mot lagen och menar att föräldrarna äger rätt att själva avgöra lämpliga uppfostringsmetoder. Staten äger ingen rätt att intränga i hemmen med lagstiftning, menar man.

Föräldrarna hävdar att staten genom den nya lagen allvarligt kränker deras fri- och rättigheter. Den åsidosätter deras religiösa övertygelse, som grundar sig på bibelord såsom Ords. 13:24 och Hebr. 12:6. Justitiedepartementet har också riktat ett angrepp mot dessa bibelord och de föräldrar som vill följa dem. I en propagandistisk broschyr till svenska folket utmålar man bibelorden som oförenliga med svensk lagstiftning. De sociala myndigheterna i Stockholm har vid lagens förberedelse föreslagit att man skall ingripa mot sådana samfund som framhåller dessa bibelord. I skolan framställs föräldrarnas uppfattning som brottslig.

Föräldrarna pekar på att lagtexten som gäller aga, "eller annan kränkande behandling" egentligen utmönstrar all bestraffning ur fostran. Rumsarrest, att gå till sängs utan middag etc., blir straffbara åtgärder.

Man har hävdat att det inte skett någon utvidgning av straffbarheten i och med den nya lagen. Det är helt felaktigt. Lagen har uttryckligen tillkommit för att förhindra att en tidigare frikännande dom skall kunna upprepas. Dessutom kan vårdnadsrätten berövas föräldrarna.

Föräldrarna pekar på att ytterligare lagar, baserade på radikal psykologi, bildar ett snart förestående frontalangrepp mot bibeltroende kristna familjer.

Förskolläraren tänkte om:

–Nu vill jag lära barnen Guds ord!

— För ett år sedan tyckte jag att Pilgrimsskolan var en helt vansinnig grej. Nu undervisar jag själv i den! Gud gör som Han vill med vem Han vill, säger Karin Setterman som hjälper till med hemundervisningen i Gnosjö.

Karin var förskollärare med ideal från modern psykologi och pedagogik, när hon kom i kontakt med en Maranata-storfamilj. Den kontakten vände upp och ned på alla hennes uppfattningar. Nu vill hon lära barnen Guds ord. "Samhället öser över oss värderingar och kommersiella utbud av alla slag. Barnen måste lära sig att inte svälja allt detta. Alternativet är TRONS VÄG."

För Karin Setterman är storfamiljen en frälsningsfråga: "Vi måste flytta samman för att kunna leva på ett enklare sätt, för och med varandra, men framför allt för Gud, i en tid när allt står på ända!"

En Maranatakonferens i Jönköping gjorde total revolution i Georg Helins liv. "Jag kände mig alldeles upp- och nervänd — eller rättvänd, rättare sagt!" Det ledde också fram till hans fru Sivs frälsning. Hela familjen flyttade så småningom in i storfamiljen i Gnosjö.

–Det räcker inte med möteskristendom!

Efter ett liv på tillvarons skuggsida fick Georg Helin ta emot Jesus till frälsning för några år sedan. Men "möteskristendomen" kunde inte tillfredsställa honom. I Bibeln såg han ideal som sträckte sig långt utöver vad kyrkorna erbjöd. Så mötte han Maranatabudskapet och fick se en fungerande storfamiljsgemenskap. Det blev vändpunkten.

Om du skulle komma till Gnosjö hotell och äta är det mycket möjligt att du träffar Georg Helin. Han står för det mesta i kassan och ser till att gästerna är nöjda med den mat de får. När man vet vad Georg har för bakgrund är det svårt att fatta hur han kan se så glad och tillfreds ut. Men själv säger han att det enbart beror på Guds nåd. Han hustru Siv och barnen Carola, Marianne och Kristina har bott i storfamiljen i Gnosjö sedan några månader tillsammans. De har funnit sej väl tillrätta och ångrar inte att de tog dessa steg i tro till Gud. För

Hela korridoren på andra våningen i Gnosjö hotell är prydd med teckningar och dikter från Pilgrimsskolan. Stora färggranna teckningar som målats med spontanitet och glädje. Det är fyra elever som får hemundervisning i Gnosjö: Malin Fredriksson som går i första klass, Carola Helin och Fredrik Fredriksson som går i tredje klass och Marianne som går femman. Karin Setterman är en av de som undervisar barnen tillsammans med Ritva och Georg. Karin är 24 år och kommer från Karlstad. Hon har mycket bestämda åsikter om saker och ting. Men är inte sämre än att hon kan ändra sej.

— Nej, det har jag färskare bevis på, säger Karin och skrattar vilket hon förresten gör väldigt ofta. Du förstår att för ett år sedan tyckte jag Pilgrimsskolan var en helt vansinnig grej! Och nu undervisar jag själv i den. Ett utslag för att Gud gör som han vill, med vem han vill. Han är den som verkar i oss både vilja och gärning för att hans goda vilja ska ske!

— Jag är ju helt indoktrinerad med den moderna psykologin och ideologin kanske främst när det gäller skolideologi och barnuppfostran. Jag har ju tjänstgjort som förskollärare och där är det inte bibelns ideal man rättar sej efter.

inte nog med att de flyttat in i storfamilj. De har också tagit barnen ur den vanliga skolan och undervisar dem numera i Pilgrimsskolans regi.

— Tidigare bodde vi i ett bostadsområde som heter Furuhall, berättar Georg. Men när man fått uppleva frälsning så är det nästan omöjligt att bo kvar i ett sådant område. Där flödar spriten på helgerna, och har man haft problem med spriten i sitt tidigare liv så är det verkligen ingen lämplig miljö att vistas i.

Georg har ett brokigt förflutet. Han har levat ett liv på samhällets skuggsida. För några år sedan fick han möta Jesus till frälsning. Men det blev svårt för Georg ändå. Det räckte inte med den vanliga möteskristendomen.

— När jag läste bibeln såg jag att det fanns ideal som sträckte sej långt över vad jag såg i kyrkorna. Nog blev man lite besviken. Fast ändå ville jag hålla fast vid Jesus, för jag förstod att det inte var hans fel att inte kristna levde efter bibeln. Och så fanns det en familj i mitt bostadsområde som ville leva för Gud. Dit var jag välkommen när som helst.

Kom på Maranathamöte

Framåt vårkanten kom Georg på ett maranathamöte i Värnamo. Där hörde han en förkunnelse som han tidigare aldrig hört. Man talade om egendoms-gemenskap, om att överge allt och följa Jesus och att Han snart skulle komma

Karin kom för några år sedan i kontakt med storfamiljen i Karlstad och det betydde oerhört mycket för hela hennes fortsatta liv. Helt plötsligt fick hon se att det gick att förverkliga bibelns ideal och leva helt för Gud på alla livsnivåer. Då blev det ett slut på Karins möteskristendom.

— Ja, jag var hos storfamiljen så gott som dagligen och till slut tog jag mitt pick och pack och flyttade dit. Men sedan i somras bor jag alltså i Gnosjö.

Vad hade då Karin emot Pilgrimsskolan för ett år sedan, och vad var det som fick henne att ändra uppfattning?

— För mej innebar Pilgrimsskolan isolering och medverkade endast till att barnen blev förkrympta vad det gäller ren teoretisk kunskap och livserfarenhet. Men nu förstår jag att vi är skyldiga att undervisa våra barn om vi vill ha dem bevarade och frälsta. Men inte bara "frälsta undan ett helvete" utan också insatta i Guds rike här och nu i tiden. De måste få praktisk undervisning om församlingens plats t.ex. Att församlingen inte ska vara en del i samhället utan att den ska vara ett idealsamhälle i sej själv! Det gör man inte under ett par söndagsskoletimmar i veckan. Vi måste lära dem att se med kritiska ögon på samhället. Nu menar jag inte, på ett

tillbaka. Och detta tycktes vara en verklighet för dessa människor. Efter mötet hälsade Georg på hos storfamiljen i Forsheda. Där bodde en hel del ungdomar tillsammans med en familj. De var just i full färd med att öppna servering, och Georg förstod att dom här människorna drevs av en väldig längtan att tjäna Gud. Detta blev vändpunkten i Georgs liv.

— Ja, det blev verkligen vändpunkten. Fast det var ju ett problem som återstod. Jag bodde tillsammans med Siv och hon var inte frälst. Men jag började be till Gud att hon också skulle bli frälst. Själv hade jag ju fått uppleva en fantastisk förvandling, och det hade Siv sett.

— I samma veva blev det konferens i Jönköping, och då tänkte jag att detta var ett bra tillfälle för Siv att följa med på möte. Det gjorde hon också. Hon blev inte frälst på en gång, men det dröjde inte länge förrän hon också bestämte sej för att överlämna sej åt Jesus.

Total revolution

— Den konferensen gjorde total revolution i mitt liv, fortsätter Georg att berätta. Det var en radikal undervisning om fundamentala frälsningsfrågor, men också om andra saker, sociala frågor till exempel. Och så om Pilgrimsskolan. Jag kände mej alldeles upp- och nervänd, eller rättvänd rättare sagt. Tänk att det

negativt sätt, utan att denna kritik får sitt uttryck i praktiska positiva åtgärder. Vi måste lära dem att det finns ett alternativ till samhällets alla utbud — nämligen TRONS väg.

Men ångrar aldrig Karin dessa steg hon tagit som för "vanliga" människor verkar helt vansinnigt?

— Nej, jag har inte ånkrat mej en sekund! För mej var det här med storfamiljen en ren frälsningsfråga. Vi måste flytta samman för att kunna leva på ett enklare sätt för och med varandra, men framför allt för Gud i den här fruktansvärda tiden när allt står på ända. Vi måste skapa fram egna arbetstillfällen för att också tjäna Gud när vi sliter ihop till vårt dagliga bröd. Vårt mål ska vara att i vad vi än gör få fram evangelium.

Överrumplad av Guds Ände

— När det gäller barnen så är det ju det dyrbaraste vi har. Det är ju barnen som är vårt kapital. Min målsättning är att för det första ge dem Guds Ord. För det andra måste vi lära dem att inte svälja allt. Samhället öser på oss värderingar och kommersiella utbud av alla slag. Där måste vi sätta upp trons sköld

forts. på sid 19

existerade något sådant! Att det fanns människor som ville följa Jesus.

Georg och Siv började längta bort från Furuhall. Siv var hemma med barnen och hade också ett hemarbete. Men hon tyckte det var ganska tråkigt att gå hemma när Georg var borta på industrin där han arbetade hela dagarna.

— Ja, det var en uppbrottstid, säger Georg. Vi längtade bort och bad till Gud att vi skulle få tillfälle att flytta tillsammans med några syskon i en storfamilj. Fast samtidigt ville vi ju inte gå före Gud.

— Men så flyttade Ingegerd och Bertil till Gnosjö hotell, och då förstod jag att nu hade Gud öppnat dörren för oss. Så det var bara att ta sitt pick och pack och flytta ner till storfamiljen. Vilken dag! Tänk när jag fick säga upp arbetet och samtidigt flytta in i syskongemenskapen och börja arbeta i Guds verk. Det trodde man ju aldrig att man skulle få uppleva.

— Det är klart att det inte bara är en dans på rosor. Vi är ju syskon och alla vet vad syskon är. Ibland grälar vi, ibland är vi glada, och det är som det brukar vara i en familj. Under den senaste tiden har flera människor blivit frälsta här, och det har varit en tid av kamp och födslovända. Men också en härlig seger. Gud har givit oss förnyelse som vi aldrig kunnat drömma om. Nu vill Siv och jag vara med och tjäna Gud. För det vi har upplevt kan inte annat än få oss framåt på Guds väg.

ROM SOM VAR OCH SOM KOMMER

I det gamla romarriket var staten en gudomlig institution, och kulten genomsyrade alla sidor av livet. Men det handlade om tradition och medborgerliga plikter, ingen hjärtats tro eller hänförelse. I detta blaserade välfärdssamhälle bröt evangelium om Guds Son in med kraften av en orkan. När Jupiterprästen med en kvävd gäspning och tankarna långt borta skred fram till sitt offeraltare, kastade en nyfrälst officer ifrån sig sina vapen och förklarade med jubel och hänförelse att han tjänade en ny Herre. Väckelsefolket hade gjort sitt intåg i historien.

I dag, medan det nya romarriket växer fram, blir man nästan chockerad över likheten mellan det gamla hedniska Rom och det "kristna" Europa. Skall evangelium ännu en gång komma som någonting fullständigt nytt och främmande till Europas folk, som ännu en gång har börjat tvivla på sina gamla gudar?

När församlingen bröt in i världen, var folkens gamla gudar, d.v.s. den grekiska och romerska mytologins väsen, i stort sett döda. Deras präster förrätade "med avmätt likgiltighet de gamla riterna enligt sitt lands lagar och seder" (Gibbon). Tvivlet hade spritt sig från filosoferna och överklassen ned i folkdjupet. Det enda romarna egentligen trodde på var *staten*.

Tvivlet och materialismen hade lämnat en fruktansvärd tomhet som drev människor att desperat kasta sig

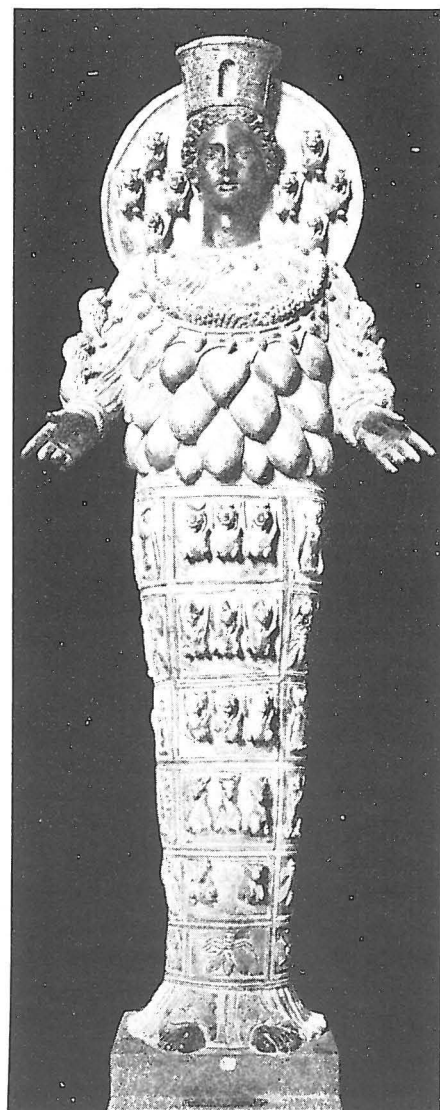
över allt slags ockultism, astrologi och österländsk vishet och religion, som vällde in i västerlandet från Orienten. Isis och Serapis, Kybele och Mitra utövade sin lockelse på Roms arbetslösa massor, som blaserade, underhållna av staten, roade av en gigantisk "nöjesindustri" och skilda från kroppsarbete och tillvarons realiteter, svävade omkring i ett andligt vacuum. Ett litet välfärdssamhälle, som levde på att utsuga en hel värld och som hade allting — utom något att leva för.

Nya steg mot EG-kyrkan

Den grekisk-ortodoxe ärkebiskopen Serafim av Aten och hela Grekland har tagit initiativ till ett närmare samarbete mellan kyrkorna i den europeiska gemenskapen (EG). Det skulle skapas ett kyrkornas "inter-kristna center" inom EG. Påven Paulus Johannes II och de andra europeiska kyrkoledarna har svarat på initiativet. Påven sände i våras 45 katolska biskopar till den grekisk-ortodoxe ärkebiskopen. Biskoparna betona vilken betydelse påven fäste vid saken.

Den kända franska dagstidningen Le Figaro skrev sista veckan i maj, att ärkebiskopens initiativ "är bevis på att den grekisk-ortodoxa kyrkan vill vara närvarande, och att Europas enande inte bara beror på ekonomiska och politiska fakta, utan huvudsakligen på andliga faktorer, uttryckta av de olika kristna kyrkorna."

Bibeln, med sitt nakna, ärliga språk, talar rakt på sak om "det stora Babylon, modern till skökorna och styggelsen på jorden." (Upp. 17:5).

Inför sådana här avgudabilder reagerade de kristna i romarriket med avsky. De tog bestämt avstånd från "onda andars läror", som genomsyrade hela det romerska samhällslivet, och kunde aldrig förmås att dyrka eller visa någon vördnad för liknande "styggelser". På så sätt ställde de sig utanför den allmänna kulturliberala toleransen och betraktades som "gudlösa", "ateister" och fiender till den kultur och de traditioner som hela samhället vilade på. Fotot föreställer den berömda Diana-bilden från Efesus.

I dag ser vi Västerlandets ungdom söka sig mot Indien och Nepal, medan gurus och religionsfilosofer därifrån strömmar in i Europa och Amerika med sina läror. I dag handlar det om Hare Krishna och Buddha. Och i dag söker man sin frälsning i transcendental meditation i stället för i elevsinska mysterier. Annars är bilden faktiskt densamma.

I dag är det inte Jupiter och Zeus som är döda — i dag är det kyrkornas Jesus, prästernas kult och kapitalismens kristendomstolkning (Gud och Mammon) som är det. Och på sätt och

De hedniska religionerna var för de flesta människor en medborgerlig plikt och döda ritualer, när kristendomen trädde in i världen — precis som i våra dagars statskyrkor. Här syns grekisk-ortodoxa beännare i Korint uppehålla arvet från Rom. I procession bär de på symboler som för tankarna direkt till romerska fälttecken, och deras religion är en direkt fortsättning på den gamla hedniska ritualismen, nödortfött draperad i kristna termer. De kyrkor som Europas ungdom i dag vänder ryggen är mer den gamla romerska polyteismen än Jesu förlösande evangelium. Här behövs uppståndelsevittnen som likt Paulus kan vittna personligt om den "okände Gud" som människorna "sålunda dyrkar utan att känna!" (Foto: Lars Andersson).

kejsarens hus. Paulus och hans medhjälpare hade börjat "uppvigla hela världen". Ordningen var störd, och polyteismens tolerans var slut.

Statens gudar

I det romerska systemet var staten en gudomlig institution. Religionen var huvudsakligen ett fördrag, en överenskommelse mellan den romerska staten och gudarna, och där gällde det för den enskilde medborgaren att uppfylla sina förpliktelser. Statens ämbetsmän, beklädda med gudomlig auktoritet, förmedlade gudarnas hjälp och kraft, som gav trygghet och välbefinnande till medborgarna, och ansvarade för att gudarna fick sina offer och ceremonier. Religionen var ingen hjärteangelägenhet — det var en medborgerlig plikt. Det var inte bara romarens ensak om han bytte ut Jupiter Kapitolinus mot Jesus från Nasaret — han satte hela statens säkerhet i fara. "Ingen får ha gudar för sig själv", lød den romerska lagen, sedemera uppluckrad genom religionsblandningen, "inte heller nya eller främmande, utan bara dem som har instiftats av staten. Ingen får hålla möten på natten i staden." (Från De tolv tavlornas lag, 450 f.Kr.)

Där har du toleransens gränser! Och du kommer att hitta dem i dag också, och i den framtid vi går till mötes! Toleransen kan sträcka sig oändligt långt, så länge det gäller gudar och tro, tider, stunder, platser och konsekvenser som staten har legitimerat och registrerat och kan kontrollera. Men sedan . . .

Kristendomen kunde inte sammanjämkas med Tibern och Nilen, med Isis och Serapis och Mitra, med Jupiter och Juno, Zevs och Hera — den gick sina suveränt egna vägar. "Vinden blåser vart den vill . . ." Den kunde inte ledas in på lagliga banor, fogas in i det romerska systemets rättsskydd och rättssäkerhet, där var och en fick tro vad han ville,

forts. på sid 18

vis är den falska kristendomen till mycket stor del just den grekiska filosofin, romerska statskult och orientaliska mystik, som kyrkan redan i antiken öppnade dörrarna för, för att vinna kejsarnas och massornas gunst. På sätt och vis är det Grekland och det gamla Roms gudar och tro, som ännu en gång har dött — efter ett långt övervintrande i katolsk och ortodox religionsblandning, i kyrkans hägn.

Den kyrka som Europas ungdom i dag vänder ryggen, i Italien, Spanien, Portugal, Frankrike, Tyskland och Grekland, är med sin Mariadyrkan och sina otaliga helgon och sina ikoner egentligen mer den gamla romerska polyteismen än det evangelium som förkunnades av en Petrus, en Paulus och en Johannes.

Den toleranta polyteismen

"Den toleranta polyteismen" präglade livet i romarväldet, enligt den kristendomsfientlige historikern Edward Gibbon (1700-talet). "Alla de olika formerna av gudsdyrkan som förekom i den romerska världen, betraktades av folket som lika sanna, av filosoferna som lika falska och av ämbetsmännen som lika användbara."

Den religiösa grundtonen var tolerans. Vi ser samma tendens i dag, och vi har dessutom uppfunnit begreppet ekumenik. "Med blint förtroende", säger Gibbon, "godkände den fromme polyteisten också jordens övriga religioner." Romaren stod vid sin flod, Tibern, och försökte använda flodgudens vrede med sina böner, och egyptiern stod vid Nilen och frambar sina offer. Likheter var för påtagliga. Någon grogrund för religiös hätskhet fanns inte. Grundtonen var att greker, romare och barbarer nog egentligen dyrkade samma gudar, fast med litet

olika namn och ceremonier. "Var och en blir salig på sin tro", som nutidsmänniskans trosbekännelse lyder. Och i den romerska skolan, precis som i vår svenska, instruerade filosoferna ungdomarna att förakta och i sitt hjärta ta avstånd från all gudatro. Men det yttre skenet måste uppehållas.

En ny ton och en ny kraft

Men toleransen hade sina skarpa gränser, och när de nåddes, förbyttes den i sin motsats. Judarna var ett irritationsmoment i antikens värld. De gjorde anspråk på att stå som representanter för den ende Guden, för den absoluta sanningen, och underkände totalt den allmänna polyteismen. Men som en gammal etablerad och utbredd nationell minoritet tolererades de också, om än med ett visst förakt.

Så framträdde en man borta i judarnas hemland, verkade tre korta år, ställde till en del bråk och avrättades. Men det gick inte att bli kvitt honom. Ordningen kunde aldrig återställas. Hans anhängare hävdade med fanatisk trovisshet att han inte var död, att han hade uppstått från de döda. De blev fler och fler. En helt ny ton och en helt ny kraft hade kommit in i den polyteistiska idyllen.

Och en romersk medborgare, som visserligen var jude men en erkänt lärd man, ställer sig upp i själva Aten, dömer ut hela polyteismen och det filosofiska arvet med orden: "Med sådana okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag, men nu bjuder han människor, att de *alla allestädes* skall göra bättring" och pratar om dom och om att uppstå från de döda. (Apg. 17:30)

Nasaréen kunde inte längre gömmas undan i någon judisk avkrok. Han var på frammarsch in i kulturens hjärtland, han hade anhängare i Rom och snart i själva

forts. fr sid 7

EN STAD PÅ BERGET

I Nasaret var folk så uppretade att de förde Jesus ut till branten för att störta ned honom. Det var inte därför att han hade pratat, utan därför att han hade handlat och bevisat sig vara den levande Gudens Son. När vi handlar och Gud sanktionerar detta, då kommer människorna att se det och bli förargade — eller välsignade och frälsta.

Gud har råd med att du gör bort dig

Hela Europa, hela Sverige, varje liten plats väntar och längtar efter människor som kommer och predikar evangelium och är rättfärdigheten. Det är inte fariseernas surdeg, attityder och klicheer som behövs. Här fordras det levande människor som Gud vittnar igenom! Och du får göra bort dig. Gud har råd med det, bara du går!

Profeten Elias stod där uppe på Karmel. Ensam utmanade han 450 Baalsprofeter och vann en total seger. Sedan sprang han och gömde sig för en kvinna!

Tänk på Petrus som varit tillsammans med Jesus i tre års tid, suttit vid hans fötter, hört hans undervisning och sett hans under. Han hade lovat och svurit att han skulle älska Jesus ända in i döden, men när han kom till examensdagen, sade han: "Jag känner honom inte!"

Den Petrus som hade varit med om den upplevelsen, han var färdig för Gudsriket! Det handlar om *männ'skor*! Gud har valt dig och mig. Men vi vill inte vara med om den här utblottelsen. Ändå var det nödvändigt för Petrus att komma in i brödragemenskapen och att komma till den punkt, där han totalt utlämnade sig och visade vad han gick för. Så länge som vi går omkring som isolerade individer utanför gemenskapen, kan vi aldrig bli en stad på höjden eller ett ljus i tiden. Vi kommer bara att gå isolerade med våra fel och brister, och det Gud har tänkt om oss får aldrig chansen att slå ut i blom.

Under och tecken som en följd

Det är en hungrande människa som Jesus talar om i saligprisningarna. När man har gett upp alla själviska ambitioner, då diskuterar man inte längre utan säger: "Herre, tag mig! Gör vad Du vill, bara jag får gå Din väg! Du ser, att jag har ljugit, jag har lämnat ut Dig, jag har förrått Dig! Jag har käftat med bröder-

na, jag har varit snål och missunnsam och självupptagen, Du ser alltihop, Herre." Då är man färdig. Men det kan bara ske i brödragemenskapen.

Skall du och jag bli en stad på berget? Gåvorna kan vila över vem som helst. Gud tar inte tillbaka dem. Och till och med Satan kommer att legitimera sig genom tecken och under i den som kommer. Därför skall vi inte söka detta, utan rättfärdigheten och sanningen, och då kommer undren som en följd och som en hugsvalelse över församlingen. Blir vi en stad på berget, kommer vi att ha en speciell läkarvård. Gud kommer att göra under bland oss!

Vad Gud behöver, är människor som längtar efter rättfärdighet i alla dimensioner. Rätta förhållanden till varandra, till Gud, till familjen och barnen. Rätta förhållanden när det gäller utbildning och när det gäller arbetslivet. Här vill Gud ta itu med oss och göra någonting speciellt.

Kom ihåg vad jag har sagt! Det finns ingen sanning i tiden. Hela kultursituationen är en stor livslögn. Men Gud vill bygga upp någonting helt annat. Han vill visa vad människan egentligen skulle vara. En stad där rättfärdigheten bor.

Prenumerera redan nu för 1980!

TRYCKKOSTNADERNA av Midnattsropet har stigit med rasande fart, och vi har inte klarat av våra kostandsramar. Snart har vi inget val. Vi måste helt enkelt trycka själva. Vi räknar med en övergångstid under ett år, då det kommer att även fortsättningsvis vara svårt hålla tider för utgivningen. Den här övergångstiden har redan varit alltför lång, men vi hoppas på fortsatt förståelse och stöd från våra läsare till att bygga ut vårt tryckeri.

DET KAN TYCKAS vara ett högt pris vi får betala. Men Du som inte kan undvara det budskap som Midnattsropet står för; tag detta brev som en hälsning från medsyskon i kampen. Vi är glada för att du äntligen får hålla i din hand ännu ett nummer av Midnattsropet. Vi är glada över att den har ett innehåll vi frimodigt som väckelsefolk kan gå ut med i dag. Och vi vet att många av våra medarbetare runt om i Sverige kommer att kämpa på allt sätt för Midnattsropets fortsatta utgivning.

TILL SIST ett par förslag till hur Du konkret och omedelbart kan hjälpa oss. Betala in prenumerationsavgiften för 1980! Den är fortfarande 45,-/år. Det underlättar väsentligt förberedelsearbetet för kommande nummer.

Inbetalningskort medföljer i detta nummer!

forts. fr sid 17

ROM SOM VAR OCH SOM KOMMER

bara han böjde sig för den kejsarkult som band samman riket. Dessa kristna, fattiga och eländiga hantverkare och slavar, vägrade böja knä för någon annan än den korsfäste nasaréén Jesus.

Humanister på domarsätet

Rom var en rättsstat. Dess domare och ståthållare var ibland mycket kultiverade män, humanister med rättskänsla och samvete, som inte kunde tänka sig att överlämna de kristna åt pöbelns raseri. De kristna fick sina chanser vid domstolarna. Men höll de, trots resenång och vädjanden, hotelser och tortyr, i alla fall fast vid Jesus, kunde utgången bara bli en. Döden.

Gaius Plinius, ståthållare i Mindre Asien, var en av dem som hade samvetskonflikter. Lagarna och precendensfallen var inte helt klara, när det gällde de kristna. "Skall namnet (kristen) som sådant bestraffas, även om det inte finns något brott, eller bara brotten som är förknippade med detta namn?" skriver han och frågar den upplyste kejsar Trajanus. "Jag kände att jag skulle frukänna dem som förnekade att de var eller hade varit kristna, om de följde mitt exempel och åkallade gudarna, om de offrade rökelse och vin framför Din bild . . . och om de dessutom smådade Kristus. Det påstås att de som verkligen är kristna inte kan tvingas att göra någon av de sakerna under några omständigheter."

Plinius var verkligen i bryderi. För att försöka få fram vad det hela egentligen var fråga om, torterade han två flickor: "Men jag fann ingenting annat än en depraverad och enorm vidskepelse. Följaktligen ajournerade jag undersökningen och vänder mig nu till Dig för råd." Så uttalar han sin oro för den omfattning "den här vidskepelsen" har tagit som en farsot över städer, byar och land men hoppas att det ännu skall gå att stoppa den, så att det åter blir efterfrågan på offerdjur.

Toleransens gränser

Kejsar Trajanus svarade (112 e.Kr.): ". . . i allmänhet kan ingen hård eller fast regel fastställas. De skall inte uppspåras. De som förs inför dig och befinns skyldiga, skall bestraffas, under den förutsättningen, att var och en som förnekar att han är en kristen och verkligen bevisar detta genom att dyrka våra gudar, benådas, oavsett hur misstänkt hans förflutna må ha varit. Anonyma anklagelser däremot skall inte tas emot i något brottsmål, ty detta skulle ge ett mycket dåligt prejudikat och skulle inte vara värdigt vår tid."

Där ser vi det fasta romerska rätts-

medvetandet, ädelheten och humanismen, rättsskydd och "mänskliga rättigheter". Anonyma anklagelser vore inte "värdigt vår tid". De kristna skall inte särskilt eftersökas. Den som ångrar sig får sina "förvillelser" förlättna, hur grova de än må ha varit. Men ingenting av allt utanpåverket ändrar ändå själva kärnan: Den som bekänner Kristus som Herre skall dö.

Är det inte just detta vi möter i dag i TV, i massmedia, i kulturdebatten? Humanism, rättigheter, tolerans och ekumenik — men den som vägrar acceptera villkoren och ställer sig utanför, skall dö. Som en känd pingstpastor uttryckte saken: "Vi får inte vara för toleranta när det gäller de här grupperna."

Inte fråga om religionsförföljelse

Ärkehumanisten Gibbon, med sin idylliska bild av den toleranta polyteismen i "Romerska rikets nedgång och fall", kan inte låta bli att ironisera över de första kristnas fanatism. Filosofen, som inte trodde på någonting, dolde i alla fall sitt överlägsna småleende under en mask av fromhet och deltog i offer och ceremonier — men den kristne såg varje slag av vördnadsbetygelse för den nationella kulten som en underkastelse under demoner och en upprorisk handling mot Guds majestät. Den kristne måste dra sig undan allting, eftersom förvärvslivet, det offentliga livet, kulturen, vardagsspråket, allt var genomsyrat av denna kult.

Det värsta var, enligt Gibbon, att de kristna inte kunde ta emot befattningar som soldater och ämbetsmän utan att förneka en heligare plikt. "Tertullianus (153-222) föreslog dem metoden att desertera, ett råd som om det hade blivit allmänt känt inte var ägnat att ge kejsarna en fördelaktigare uppfattning om de kristna."

"En dödsdom verkställdes t.ex. mot Maximilianus, en afrikansk yngling som av sin egen far helt enligt lagens bestämmelser hade erbjudits myndigheterna som rekryt och befunnits lämplig, men som envist förklarade att hans samvete inte tillät honom att ägna sig åt soldatyrket.

Och man kan inte vänta sig att någon regering skulle låta centurionen Marcellus' tilltag passera ostraffat. På en

av de officiella festdagarna kastade denne officer av sig sitt bälte, sina vapen och symbolerna för sin tjänsteställning och förklarade med hög röst, att han inte ville lyda någon annan än Jesus Kristus, den evige konungen, och att han för all framtid vägrade att använda dödsbringande vapen och tjäna en avgudadyrkande herre. Så snart soldaterna hade hämtat sig från sin häpnad, försäkrade de sig om Marcellus' person. Han förhördes i Tingis av den högsta myndigheten i denna del av Mauretanien (Nordafrika), och eftersom han bekände sitt brott blev han dömd till döden för desertering och halshuggen.

Sådana exempel tyder inte så mycket på religionsförföljelse som på stränga militära och civila lagar . . . och de skänkte stöd åt den allmänna uppfattningen, att en sekt av svärmare, som hyllade åsikter så farliga för rikets trygghet, snabbt måste undertryckas för att den inte skulle bli en fara för kejsardömet's bestånd."

Samma inställning är i högsta grad levande i dag. Sanktionerad av kyrkan kommer den, i humanismens och religionens namn, att förfölja de kristna som vägrar böja knä för den allmänna statsnyttans avgud i det nya, framväxande romarriket.

forts. fr sid 15

FÖRSKOLLÄRAREN . . .

och värja oss. Och också lära barnen att bemöta allt på ett rätt sätt. Bibeln ger ju konkreta och konstruktiva svar på det mesta som möter oss här under vår vandring.

För Karin har tiden i Gnosjö betytt mycket. Det förstår man efter att ha samtalat med henne en stund:

— Ja, jag har helt enkelt fått möta Gud på ett sätt som jag inte trodde var möjligt. Förut har jag mer fått möta Gud på en förståndsmässig nivå, men nu blev jag helt överrumplad av Guds Ande. Ungefär så här gick det till.

— Det var en vanlig måndag. Kvällen före hade två själar blivit frälsta och det var förstås underbart. Men annars var det mesta som vanligt. Vi hade vår

vanliga morgonsamling, men ingenting särskilt inträffade. Jag kände mej gråtfärdig på något sätt. Det kändes som om det fanns något i mej som skulle lossna, eller som behövde lossna, rättare sagt.

— När jag kom ner i köket mötte jag Georg, som gick omkring och prisade Gud, och efter en stund så mötte jag Annette som också prisade Gud. Det var ju härligt att de är så välsignade, tänkte jag och gick där och mumlade "tack Jesus". Klockan tre på eftermiddagen samlades vi för att be till Gud. Och då hände det något som jag inte kan förklara. Jag började med mitt vanliga "tack käre Jesus". Men då klack det till inom mej och jag kom i andehänsryckning. Jag var helt enkelt i en annan värld i flera timmar. Och jag kunde inte sluta prisas Gud. Lovsången bara kom.

— Nu efteråt förstår jag att Gud måste ge oss denna kraft, annars hade vi aldrig klarat av att ta hand om de nyfrälsta som bor hos oss. För är det något som gör att man känner sig helt reducerad så är det när Gud frälser människor. Man förmår ingenting. Då är det bara Gud som man kan ropa till om kärlek, om vishet, om förståelse och allt som vi måste möta de nyfrälsta med.

Allt egoistiskt tänkande måste ge vika. För det för med sig väldiga konsekvenser när Gud frälser människor. Gud frälser inga människor om vi inte är beredda att ta de konsekvenserna! Det blir nattvak, tårar, ångest, ja, allt man kan tänka sej. Då blir det ingen tid över för ens egna små problem.

Karin berättar vilka bekymmer hon hade för några år sedan med vad Gud egentligen ville med hennes liv. Men så upptäckte hon en sak:

— När jag slutade bekymra mej för vad Gud hade för mening med mitt liv och började ge mej ut för andra människor istället då hade jag helt plötsligt fullt med uppgifter som det bara var att gå in i. Vi måste bort ifrån oss själva helt enkelt.

— I Gnosjö finns det massor av kyrkor. Men var är de nyfrälsta? Var är kärleken — den odelade kärleken — till Jesus? Gnosjö är ett Sverige i miniatyr. En oerhörd välfärd, massor av kyrkor och mitt i allt detta en ofattbar nöd som kan få en att gråta. Det är där Gud vill ha oss. Han vill driva oss till människor i nöd. Men först måste vi låta honom få ge oss hjärtan av kött och blod!

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45.—, Halvår 23.—, Kvartal 12.—. Lösnummer 3.—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gastrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1979.

forts. från sid 5

NU KOMMER KRISTNA KOMMUNER

De samlades i husförsamlingen i kvartret där de bodde för att bryta brödet och uppleva gemenskapen. Detta var deras församlingsliv.

Vi måste förstå att om vi inte blir beroende av församlingen, blir vi beroende av andra institutioner. Vad vi måste göra är att skapa en ny ekonomisk och social ordning. Vi får inte nöja oss med att komma tillsammans på söndagskvällen och tala hundrafemtio ord i tungor, se glada ut och gå hem. Vi måste börja leva tillsammans, fostras tillsammans och arbeta tillsammans.

Även storfamiljen kan bli ett hinder

Jag ber dagligen till Gud att han skall hjälpa oss i denna sak. Men vi har inte nått målet bara för att vi kommer in i en storfamilj. Storfamiljen kan tvärtom bli ett hinder på vägen framåt mot något ännu bättre. Men de som står på avstånd och inte vill in i storfamiljerna, kanske för att de har för styv nacke, kommer vare sig in i storfamiljsgemenskapen eller någon ännu bättre gemenskap. De kan inte upplåta sitt hem och kan inte vidga sitt hjärta. De är rädda om sitt lilla område och nöjer sig med ett och annat härligt möte för att få kraft att leva vidare i sin isolering.

A andra sidan hinner vi knappt komma in i storfamiljerna förrän vi åter hamnar i revirtänkande. Vi får våra två eller tre rum och kök. Så möblerar vi dem och hamnar snart på nytt igen i det gamla mönstret. Men nu vakar vi över våra revir inom storfamiljens ram. Så har vi fått ett ställe där vi åter kan leva vårt eget isolerade liv, trots att vi är inne i storfamiljen.

Nu är det dags för storkommunen!

Tro inte att storfamiljen löser alla problem. Storfamiljen är bara en övergångsform till något ännu bättre — den urkristna kommunen. Nu gäller det inte en familj bara utan ett helt samhälle, ett idealsamhälle, en kommun. Flera storfamiljer tillsammans blir grunden till att vi kan få se nya samhällen växa upp.

Människor fostrade i den trånga storfamiljsgemenskapen och avgiftade materialismens förbannelse, har andra möjligheter att förstå människornas verkliga behov och dela med sig av mänsklig kärlek och värme. Gud fostrar oss i den

lilla trånga storfamiljsgemenskapen, inte för att vi skall låsa oss fast i en ny verksamhetsform, utan för att vi skall vidga våra perspektiv och se nya möjligheter att utbreda Guds rike. Nu är det dags för en kommun, idealsamhället med levande kristna.

Jesu tillkommelse är målet

Nu frågar en del: Hur blir det då med Jesu tillkommelse? Jo, vi skall hålla på med att utbreda Guds rike i alla riktningar till dess att han tar oss härifrån. Då kommer Gudsriket att bryta igenom i hela sin underbara härlighet. Jag ser inte storfamiljen som ett slutmål utan som en övergångsform. Nu håller vi på att fostras för kommunala uppgifter i församlingens idealsamhälle. Storfamiljen blir vår skola. Så formas vi, så fostras vi och så växer vi till.

Låt oss inte hålla på resurserna! Låt oss släppa loss dem! I stället för en villa kanske Gud har ett slott till reds. Avyttra allt som är till hinder! Öppna fönstren och låt Andens vårluft komma in! Låt det bli riktigt korsdrag så all gammal unken religiös luft försvinner ut! Få in den fria församlingens härliga sionsluft!

Hela världen längtar efter en annan gemenskap. Man gör olika experiment för att försöka få människorna närmare varandra. Men man lyckas dåligt. Tvärtom så glider människorna ifrån varandra till stor olycka för samhällena. Man glider ifrån varandra eller isoleras i små familjer där människor kör fast i konflikter på grund av livsleda, normlöshet och brist på spänning.

Orsaken till att människorna glider ifrån varandra är att de inte är beroende av varandra. Om de inte hade sin ekonomi så ordnad och om inte samhällets alla hjälporgan fanns, skulle de tvingas in i varandras armar. En människa behöver idag inte vända sig till sin granne och begära hjälp, för det finns alltid en institution som står redo att gripa in.

Att bli beroende är inget negativt

Vi kanske tror att beroende är något förklenade. Tvärtom så är det nödvändigt för att de skapande krafterna i vårt väsen skall utlösas. Det är då vi kan praktisera bibelordet "att om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskåras dem av min Fader, som är i himmelen". Vi måste våga lämna ut oss åt varandra. Vi har inte något eget så att vi skulle kunna klara oss utan församlingen flera veckor i taget. Vi måste till församlingen därför att vi har inga skor, inga strumpor och ingen rakkräm. Fatta vad jag menar! Det finns ingenting som får lämnas utanför församlingen. Allt skall med.

Nu gör vi oss i stället beroende av institutioner, som samtidigt berövar oss

all frihet och mänsklig värdighet. Vi satsar våra medel på dessa allt snabbare växande institutioner, som driver oss allt längre bort från all mänsklighet. Så tvingas vi in i ett orättfärdigt konsumtionsmönster, som dessa institutioner genom sin ekonomiska makt skapar.

Men nu kommer det nya kommuner — maranatakommuner. Vi måste få se detta förverkligat. Vi kan inte vänta till nästa generation. Vi kan inte vara nöjda med att vi skaffat oss en och annan storfamilj och att vi startat hemundervisning av barnen.

Låt oss få se en kommun av fria människor som lever för att hjälpa varandra, befriade från alla profitintressen och redo att inte bara ge av sitt armod utan främst sig själva åt varandra.

Församlingen får egen social ordning

Det måste bli klart för oss att det inte går att driva en andlig verksamhet efter gamla modeller. Vi måste slå sönder både de primitiva och de exklusiva idealen och börja bygga på det sant bibliska. Församlingen måste få sin egen sociala ordning med avseende på uppföstran av barnen och vården av de sjuka och de äldre. Vi får inte acceptera att samhället isolerar de äldre i sina kalla institutioner. Vi måste ta ansvaret och bygga upp en annan social ordning för barnens, ungdomarnas och de äldres skull.

Vi måste få en annan ekonomisk ordning med inte bara offerplikt utan också med skatteplikt. Det blir naturligtvis en skatteplikt baserad på frivillighet, ett kärlekens åtagande. Kärleken är nämligen inte bara en känsla utan en skyldighet.

Vi måste bli medvetna om vad vi i ett frälsningshistoriskt perspektiv är, våga sätta gränser mellan oss som folk och andra folk, så att det blir klart att vi är en stat, ett folk, ett egendomsfolk. Det är detta som är himmelrikets politik. Vi blir autonoma som församlingar, en helig monarki, där Jesus Kristus är konung.

Det är detta som är återtågsrörelsen. Vi förnimmar att vi börjar komma hem till Ordets kända territorier. Nu skall vi börja resa templet — församlingen. Sedan tar vi nästa del och reser murarna. Så blir vi ett folk som görs användbart för nya uppdrag i Guds rikes tjänst.

Välkommen till mönstring och mantalsskrivning i denna stat, för denna politik och med detta mål!

Radio Maranata, Jönköping:

OFÖRFALSKAT GUDS ORD —INTE EN MASSA UNDERHÅLLNING

På försommaren i år var det dags för radio Maranata i Jönköping. Det började med två timmars sändning i veckan, men snart kunde man utöka till fyra timmar. Alldeles nyligen har man byggt en egen studio. Peter Ögren och Bertil Fredriksson har förvandlat ett gammalt uthus till en ändamålsenlig studio med bra plats både för det rent tekniska och så själva inspelningssidan.

Studion är smakfullt inredd, men tro nu inte att man har köpt några möbler. Nej! då, möbler hittade Peter och Bertil i en sopcontainer.

Vad sänder man då för program? Ja, det varierar. Målsättningen är naturligtvis att väcka människor och sprida det oförfalskade Gudsordet. Det gör man med inspelade väckelsemöten och bibelstudier. Men man producerar också program av en helt annan karaktär. Ett program handlade bl.a. om storfamiljs-tanken.aktionen på systembolaget i Gislaved bandades och sändes i etern i redigerat skick. Man har också sänt ett program med intervjuer av polismän och andra som var inblandade i aktionen, eller demonstrationen, kanske vi ska skriva.

Gensvaret är uppmuntrande. Människor ringer och tackar, kritiserar och reagerar. Och vi på radio Maranata vet att vi behövs. Det kanske låter nästan lite övermodigt. Men har man lyssnat till närradiosändningarna i Jönköping, då längtar man verkligen efter att få ge människorna det OFÖRFALSKADE gudsordet, inte en massa underhållning.

Bed för oss! Radiosändningarna är ett av våra effektivaste evangelisationsvägar just nu. Men det kräver mycket arbete, inspiration och framför allt tid.

Ett gammalt uthus i Jönköping har några bröder genom eget arbete gjort om till en funktionsduglig studio för Radio Maranata. (Samtidigt bekämpar flera av landets största politiska organisationer närradion med motiveringen att den — i motsats till radiomonopolet! — är "odemokratisk" och "gynnar de största och rikaste!")

Härifrån går nu ett radikalt och oförfalskat evangelium ut fyra timmar i veckan och skakar om fromma och ofromma i "Smålands Jerusalem." I den studio man tidigare hyrde syns här Peter Ögren (nederst) och Mikael Eliasson.

NU SÄNDER RADIO MARANATA PÅ SEX ORTER

Tider tills vidare hösten 1979:

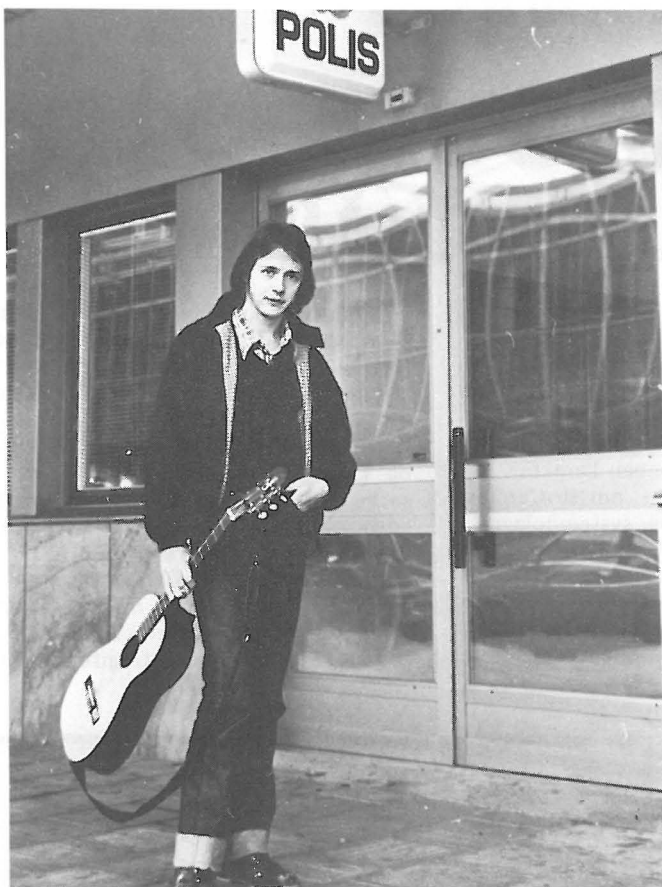
STOCKHOLM 88 MHz Tis & tor kl 20–21 Ons kl 23–24 Sön kl 11–12,30	KARLSTAD 92,2 MHz Mån kl 18,45–19 Tor kl 19,15–20,15 kl 21,15–21,30 Sön kl 10–10,15
JÖNKÖPING 98,5 MHz Tis, ons, tor, fre kl 20–21	SANDVIKEN 89,9 MHz Tis & tor kl 19–20
GÖTEBORG 94,9 MHz Ons kl 22–23 Fre kl 19,30–20,30	KUMLA 94,3 MHz Ons & fre kl 20,30–21,30 Tor kl 9–10

Stöd radiomissionen
Pg 49 14 21-4

Du kan beställa radioprogram på kassett från Radio Maranata i Jönköping! RMK 790712 **STORFAMILJEN**. Reportage från Forsheda och Gnosjö. RMJ 791012 **VÄCKELSEMÖTE OCH DEMONSTRATION** på systembolaget i Gislaved.

RMJ 791017 **INTERVJUER** angående demonstrationen på systembolaget.

Skriv till Klara Toners Orderavd, Box 344, 101 24 Stockholm eller ring 08/23 52 30! Se också annons på sid 23!

Polisen SLOG TILL i Gislaved

Ett tiotal maranataungdomar har gripits av polis utanför Systembolaget i Gislaved och förts till polisstationen för förhör, sedan de demonstrerat mot den statliga langningen av sprit. Efter några timmar släpptes de. Då hade bl.a. en av ungdomarna misshandlats inne i poliscellen. Slagen riktades mot magen för att inte misshandeln skulle sätta spår efter sig och avskilt i cellen för att inga vittnen skulle kunna träda fram.

Thorbjörn Helmner var en av dem som protesterade mot sprithanteringen i Gislaved. Aktionen kom till för att fästa uppmärksamhet på den miljöskandal som bevisligen kräver 13 människoliv om dagen. Systembolaget är naturligtvis inte orsaken till spritproblemet, men det klara uttrycket för att samhället misströstat och accepterat utvecklingen. Men allvarligast av allt är att väckelserörelserna inte längre fungerar som barriär mot den cyniska sprithanteringen.

Aktionen utanför systembolaget väckte stor uppmärksamhet. Hela Köpmangatan blockerades av allmänheten. Så mycket människor har inte setts i centrala Gislaved på länge. Först sedan polisen fått förstärkning från Värnamo och ett vaktbolag kunde "ordningen" återställas och "förargelsen" lägga sig.

Men i polisbilar och arrestlokaler fortsatte ungdomarna att sjunga och pris Gud. Sång i anden hördes långt utanför polishusets väggar.

Thorbjörn Helmner, som blev utsatt för misshandeln i poliscellen, berättar här själv hur det gick till, intervjuad av Peter Ögren från Radio Maranata i Jönköping.

Vad hände egentligen?

— När de slängde in mig i polisbilen gick det ganska våldsamt till. Man helt enkelt knycklade till mig och körde mitt huvud i dörren mitt emot. En polisman satte sig ovanpå mig och bröt upp armen väldigt långt upp, så det gjorde fruktansvärt ont. Han slog mig ideligen i ansiktet för att få mig att hålla tyst. Jag sjöng nämligen hela tiden i baksätet.

Blev du misshandlad i bilen?

— Ja, speciellt vid ett tillfälle när jag satte upp ansiktet och sade till polismannen i vänlig ton: "Jesus älskar dig". Då brusade han upp. "Det skall du få för", sade han, och gav mig ett ordentligt slag. Han träffade mig med sin armbandsklocka i tinningen så det svartnade.

Förlorade du medvetandet?

— Det är kanske att ta i, men det slocknade för mig ett tag.

— Hela tiden provocerade han mig. Han svor till mig och kallade mig allt möjligt och jag fick hela tiden slag. När vi sedan kom fram till polisstationen, hade jag ingen chans att gå själv, utan man slet ut mig. De slängde in mig i själva entredörren innan man låste upp. Jag fick ett ganska ordentligt slag i huvudet.

Var det en eller flera polismän?

— Det var två polismän, en som körde och en som satt i baksätet. På stationen slet de av mig kavajen och skorna och slängde ut allt vad jag hade i fickorna på golvet. Efter det fick jag veta att nu skulle man lära mig att inte handla på det sättet mot polisen.

— De släpade mig in i cellen och kastade mig i golvet. Så tog en polisman och lyfte mig i håret och dunkade mitt huvud i betongväggen. Tre gånger slog han mig. Sedan fick jag sammanlagt fem ordentliga slag i magen, innan jag helt enkelt säckade ihop och tappade andan. Jag minns inte ordagrant vad man sade till mig, men det var svordomar på svordomar. Han kallade oss pack och allt i den stilen.

Hade du någon uppfattning om hur länge misshandeln pågick?

— Inte allt för länge. I cellen kan jag

väl tänka att den pågick en till två minuter.

Du blev alltså slagen i magen så du spydde?

— Ja, jag var tvungen att spy. Sedan kom de tillbaka efter ungefär fem minuter och verkligen visade sitt hat och människoförakt. Då tog den ene polismannen med foten i det jag spytt upp och sade: "Här kan du ligga, din djävul." Sedan sparkade han i spyorna mot mig, och så gick han ut och slog igen dörren.

Vad hände sedan?

— Jag måste väl ha somnat. Jag hade ingen klocka. Man hade tagit den så jag vet inte tiden. Man kom och tittade till mig ibland. Man såg väl att jag låg på golvet för jag var ganska omtöcknad.

— Så tog man ut mig och skulle ha mitt namn. Då fick jag tala med en annan och mycket vänlig och inställsam polisman. Jag berättade exakt vad som föregått i cellen, eftersom jag ville att han skulle ta med det i sin rapport. Då sade han: "Det får du anmäla". "Vem skall jag anmäla det till?" sade jag. "Ja, det får du anmäla till oss", sade han, "men det finns ju inga vittnen".

Tror du det kan bli något resultat med en anmälan?

— Det finns det ju ingen chans till, eftersom jag var ensam i cellen med polismännen. De kommer givetvis inte att erkänna det som ett brott.

Upplever du nu hat och bitterhet mot poliserna?

— Givetvis inte. Jag hade väl i och för sig väntat mig att det skulle bli hårda tag, men att det skulle gå så här långt hade jag inte trott.

— Men jag kan tala om en episod som hände när jag fick lämna arresten. Då mötte jag just en av polismännen som hade slagit mig och jag räckte honom handen och önskade honom Guds välsignelse. Jag har sällan sett en så skamsen människa. Han vågade inte ens se mig i ögonen. Han stod och stampade och tittade ner i golvet och nickade och försvann så fort som möjligt.

— Men en annan polisman tittade mig i ögonen och frågade mig: "Du, är den här sången verkligen äkta?" Han var påtagligt tagen utav det som hade skett.

Försvarede du dig inte eller gjorde våldsam motstånd?

— Inte alls. Det enda jag gjorde var passivt motstånd.

Hur ser du på polisens behandling av er?

— Kontentan av det var en kuslig känsla av hur försvarslös man bli i polis-cellen ensam med två polismän.

Kan inte polisen ha gjort några misstag bara?

— Hade det gällt ett enstaka övergrepp, kunde det tänkas. Men när man hela tiden behandlade oss på samma sätt som i polisbilen, på polisstationen och även inför folkets åsyn, tycker jag det var kusligt. Då handlar det inte om några enstaka misstag, verkligen inte.

Var det personliga aggressioner från polismännens sida?

— De fanns också med. Jag hörde hur man nämnde Maranata som slag och det värsta som fanns i det här samhället. Man kallade oss "djävla svin" och en hel massa i den stilen. Det var ett helt öppet människoförakt man visade. Det hade uppenbarligen inte med ordningen eller demonstrationen att göra.

Hur var det innan polisen kom?

— Det var väldigt lugnt. Folk såg väldigt nöjda ut och de stod faktiskt och lyssnade inne på systemet.

Stod ni inte i vägen på något sätt?

— Det gjorde vi inte. Det är möjligt att sången var en aning hög så att det var svårt att konversera vid kassan. Sedan blev vi utmotade från systemet. Det var då uppståndelsen började. Vi satte oss som en demonstration vid ingången på gatan och sjöng. Sedan gjorde vi några appeller mot spritlangningen också.

Tycker du själv att det var en fredlig demonstration?

— Visst var det det. Demonstrationen bestod ju i sång om Jesus. Det enda motstånd vi gjorde bestod i passivt motstånd. Vi lade oss ner på golvet när man släpade ut oss.

RADIO MARANATAS

bästa program på kassett

20:-/st.

- ☐ **RMK 790531** CHRISTINA IMSEN berättar om sin bakgrund, sin tillvaro nu, och sjunger. Arne Imsen intervjuar.
- ☐ **RMK 790613** IVAR JOHNSON berättar om sitt liv, och sjunger till eget dragpelsackompanjemang. Dessutom väckelseappell av Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790621** NYA AGALAGEN. Intervjuer med riksdagsmännen Jan-Erik Wikström, Tore Nilsson, Sven Johansson, Ola Ullsten. Historia och kommentarer.
- ☐ **RMK 790626** SKÖKAN I UPPENBARELSEBOKEN. Citat av pionjärerna Barratt, Pethrus, Söderholm, Hedegård och Imsen. Dessutom bibelläsning.
- ☐ **RMK 790712** STORFAMILJEN. Reportage från Gnosjö och Forsheda. Peter o Maj-Christine Ögren och Per-Arne Imsen svarar för programmet.
- ☐ **RMK 790719** DONALD BERGAGÅRD intervjuas av Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790724** Inspelning av DOP under sommarkonferensen, samt intervjuer med Moussa Abna Aissa och Stina Fridolfsson om deras väg till dopet. Appell av Mats Jansson.
- ☐ **RMK 790819** GUSTAF LARSSON berättar om sitt liv.
- ☐ **RMK 790729** "MISSHANDELSFALLET" i Latorp och aktiviteter från polisen och pressen. Informationsprogram.
- ☐ **RMK 790814** MISSION MED KONSEKVENSER. Arne Imsen ställer frågor till Mats Jansson och Lars Andersson.
- ☐ **RMK 790830** KATASTROFKURS. Vad säger bibeln om tilltagande homosexualitet och upplösning i samhället? Predikan av Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790913** DEN KRISTNE OCH PARTIPOLITIKEN. Några ungdomar samtalar med Arne Imsen.
- ☐ **RMK 790920** "HÄXPRESSEN". Ett reportage om presstetik mm. Inslag av dramatik, polemik och mycket annat. Arne Björkman och Mats Jansson.
- ☐ **RMK 790923** Direktsänt FÖRMIDDAGSMÖTE med predikan av Arne Imsen.

Kryssa för din beställning, och skriv ditt namn och din adress nedan, och sänd in annonsen. Du kan också ringa in beställningen till Sofi Dahlberg eller Sonja Sandvik, Klara Toners Orderavdelning, tel. 08/23 52 30.

Namn	
Adress	
Postnr/Postadress	
Tel. nr	

KLARA TONERS ORDERAVDELNING
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

"Den som tror och blir döpt, han skall bli frälst..."

(Mark. 16:16)

"Ni herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?"

De svarade: "Tro på Herren Jesus, så blir du med ditt hus frälst."

Och de förkunnade Guds ord för honom och för alla dem som var i hans hus. Och redan under samma timme på natten tog han dem till sig och tvättade deras sår och lät strax döpa sig med allt sitt husfolk. Och han fröjdade sig över att han med allt sitt hus hade kommit till tro på Gud."

(Apg. 16:30–34)

"De som tog emot hans ord, lät döpa sig . . ."

(Apg. 2:41)

"Alltså kommer tro av predikan men predikan i kraft
av Kristi ord."

(Rom. 10:17)

"Vet ni då inte, att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus, vi har blivit döpta till hans död?"

Och vi har så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att – såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet – också vi skall vandra i ett nytt väsende, i liv!"

(Rom. 6:3–4)

Någonting gammalt är avslutat och skall snart begravas. Ett helt nytt liv har börjat. Två nyfrälsta ungdomar i Gnosjö, Inger och Kari (i vita dopdräkter) skall strax döpas till Kristus. Gamla kompisar tittar undrande och nyfiket på.

Dopet är död och uppståndelse, ett avsked och ett välkomnande, en begravning och en ny start. Det är skilsmässan från det Bibeln kallar världen och därmed också från gamla själviska vanor, strävanden och ambitioner och från gamla lojaliteter, vänner och sammanhang. Genom dopet uppstår man tillsammans med Kristus till en ny släkt, en ny Fader, ett nytt rike, en ny livsstil och ett nytt hopp!

Dopet är en medveten handling, där en människa själv väljer Jesus som Herre i sitt liv och beslutar sig för att följa Honom. "Och i mitt hjärta en längtan jag närde; döpas till Kristus, i Guds kraft uppstå!"